

J A A R B O E K

2023

VLAAMSE
JOURNALISTEN
VERENIGING
opent deuren

© Archi-News

VOORWOORD

Beste VJV-leden,

Met trots presenteren wij het vierde jaarboek van de Vlaamse Journalisten Vereniging, dat opnieuw een evolutie en vernieuwing markeert in onze voortdurende inzet om jullie als leden te ondersteunen en te inspireren. Dit jaarboek is een weerspiegeling van onze constante toewijding om onze vereniging te laten groeien en bloeien, zodat we als journalisten steeds sterker staan.

In ruim een halve eeuw heeft de VJV zich ontwikkeld tot een vereniging die inspireert en positieve veranderingen bevordert in dienst van haar leden. In deze vierde editie geven we je de kans om je medeleden beter te leren kennen, collega's te ontdekken en contacten te leggen voor huidige en toekomstige journalistieke projecten. Het is ons streven om een platform te bieden waarop jullie je vaardigheden en expertise kunnen delen en verder ontwikkelen.

Als voorzitter ben ik dankbaar voor de enthousiaste steun die ik van jullie, onze gewaardeerde leden, heb mogen ontvangen. Jullie inzet en betrokkenheid vormen de drijvende kracht achter de VJV. De Vlaamse Journalisten Vereniging blijft jullie kwaliteitslabel voor de toekomst, en ik ben vereerd om als voorzitter deel uit te maken van deze opwindende reis.

We willen ook onze oprechte dankbaarheid uitspreken aan de Vlaamse Overheid voor hun waardevolle steun bij de werking van de VJV.

Jacques Allard
Voorzitter VJV vzw

Vlaanderen
verbeelding werkt

VLAAMSE JOURNALISTEN VERENIGING
opent deuren

INHOUD

Inleiding

- 2 Voorwoord
- 3 Inhoud

Over onze vereniging

- 4-5 Samenstelling Raad van Bestuur
- 6-7 Samenstelling Erkenningscommissie
- 8-9 VJV-Ereleden en Jubilarissen
- 10 Onze missie
- 11 Werking Erkenningscommissie
- 12-15 Verslag jaarvergadering
- 16 Raad voor Journalistiek
- 17 VJV-Journalistenkit

VJV werkt samen met

- 18-24 Cartoonistenvereniging KEVER-FECO
- 25 Stampmedia

Verantwoordelijke uitgever: Jacques Allard, voorzitter VJV. Alle rechten voorbehouden VJV 2023.
Vormgeving: Hilde Vinckx - www.vormgevinckx.be

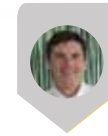
Cartoons, foto's, artikels: zie bronvermeldingen - Elke inzender draagt de volle verantwoordelijkheid voor zijn/haar bijdrage. Gehele of gedeeltelijke overname van stukken hieruit kan enkel mits voorafgaande en schriftelijke goedkeuring en met volledige bronvermelding. Niet ondertekende artikels vallen onder de verantwoordelijkheid van de verantwoordelijke uitgever. Redactie: Raad van Bestuur VJV, Pelikaanstraat 94 bus 8, 2018 Antwerpen | www.vjv.vlaanderen | info@vjv.vlaanderen | 0485 56 31 36
Dit jaarboek wordt gratis verspreid onder de leden van de Vlaamse Journalisten Vereniging. Extra exemplaren zijn te verkrijgen mits betaling van €5 (leden) of €10 (niet-leden) + verzendkosten; aan te vragen via info@vjv.vlaanderen - Foto cover ©Archi-News - Foto rug ©Jacques Allard

VJV-leden stellen zich voor

- 26-27 Sylvia Silvester
- 28-29 Guy Van Rysseghem
- 30-31 Carlo Ultee & Rens Klaasse
- 32-33 Jaques Allard
- 34-35 Christian Lapinne
- 36-37 Jempi Welkenhuyzen
- 38-39 Carlo Ultee
- 40 Thierry Missiaen
- 41 Peter Minnebo
- 42-47 Gerda Sterk
- 48-49 Harry Van Hest
- 50-51 John De Vlieger
- 52-53 Ivan Vanhove
- 54-55 Jean-Pierre de Bruyn
- 56-59 Chris Rachel Spatz
- 60-61 Walter Van de Branden
- 62-63 Jack Van Peer

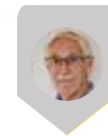
RAAD VAN BESTUUR

>> Wie is wie?

Jacques Allard
• Voorzitter

Jacques is o.a. uitgever van het magazine Archi-News, dat nieuwe en opvallende architectuurprojecten belicht in binnen- en buitenland. Hij reist heel de wereld af, van Dubai en Peking tot München om er congressen en uitwisselingen tussen architecten te organiseren.

Ivan Vanhove
• Penningmeester

Ivan is freelance journalist voor Het Nieuwsblad en De Gentenaar. Hij brengt regionaal vooral politiek, sociaal en cultureel nieuws, maar ook sport en dan specifiek volleybal. Ivan is al vanaf 1988 lid van VJV en sinds 1 januari 2020 penningmeester. In overleg met de andere bestuursleden zal hij waken over het zo goed mogelijk evenwicht tussen inkomsten en uitgaven.

Hilde Van Gool
• Secretaris

Hilde draait al jarenlang mee in de werking van VJV waar zij zich vooral over de praktische kant van de werking van de vereniging bekommert, zoals het ledenbeheer. Zij is al meer dan 25 jaar uitgeefster van de nieuwssite netties.be, die bericht over nieuws over technologie en het internet, en schrijft als freelance journaliste voor verschillende media.

Gerda Sterk
• Lid RVB

De journalistieke bezigheid van Gerda bestaat voornamelijk uit het recenseren van boeken, non-fictie. Zij is al een tiental jaren lid van het VJV. Zij presenteert de kaart met een zekere fierheid. Niet iedereen mag zich journalist noemen. Een andere vereniging die haar dierbaar is, is SKEPP.

Didier Verbaere
• Lid RVB

Didier Verbaere is sinds 1996 freelance fotograaf en journalist voor verschillende media – aanvankelijk bij Het Volk en Het Nieuwsblad. En sinds 2004 full-time en vast verbonden aan DPG Media als journalist bij Het Laatste Nieuws. Daarnaast freelance medewerker voor Roularta Media en Radio 2. Sinds een enkele jaren ook lid van de Raad van Bestuur van VJV.

Harry Van Hest
• Lid RVB

Harry begon ooit bij Roularta en is nu een veelgevraagde freelance redacteur. Daarenboven is hij ook een vlotte presentator en als 'hofnar', communicator tussen het bestuur en het volk, versterkt hij nu ook zo de bestuursraad.

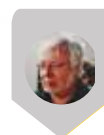
Sylvia Silvester
• Lid RVB

Het juiste woord op de juiste plaats? Ondanks A.I. en de visualisering van de media blijft ze gebeten door het geschreven woord. In medische, vrouw gerelateerde, eco-, groen- en culturele onderwerpen. In haar weinige vrije tijd would-be kunstenaar en kleurentovenaar.

ERKENNINGSKOMMISSIE

>> Wie is wie?

Jean Buyle
• Voorzitter

Met nummer 161 op mijn perskaart begin ik me bij de “anciens” van het VJV te rekenen. Ooit en steeds als freelancer werkte ik bij Het Volk, De Gentenaar, Het Laatste Nieuws. Daarna bij het Gents Advertentieblad en bij De Streekkrant en De Zondag. Heden redacteur/fotograaf bij LieveNieuws en Cultuur in Beeld.

Willy Ysewijn
• Ondervoorzitter

Mijn naam is Willy Ysewijn, ik ben al veel jaren lid van het VJV en bekleed binnen deze vereniging de functie van lid van de erkenningscommissie. Journalistiek ben ik vooral actief in de politiek. Jarenlang heb ik aan politieke verslaggeving gedaan, eerst op Europees vlak maar ondertussen ben ik overgestapt naar de nationale politiek.

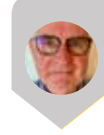
Cor Blancke
• Lid EC

Is hoofdredacteur van Cartoon Productions: een cultuur, evenementen, gastronomie, toerisme en film website-magazine. Buiten deze journalistiek heb ik veel interesse voor film en ben ik beroepshalve ook filmregisseur en scenarioschrijver. Het film-stunten zat me ook in de genen en ik heb dit dikwijls gedaan voor verschillende filmopnamen. Nadat ik een tijd gewoon lid was van VJV, heb ik 6 jaar in de Erkeningscommissie gezeteld.

Georges De Smaele
• Lid EC

Georges De Smaele woont in Gent en is lid van verschillende oenologische verenigingen. Hij is lid van VJV sinds 2003 en zetelt al enkele jaren in de Erkeningscommissie. Als Meester-Vinoloog wordt hij regelmatig gevraagd als gastspreker voor verenigingen en wijnclubs. Zijn publicaties verschijnen in diverse magazines, waaronder Universitas, Gezinsbond, citymagazine (Kust, Brugge, Gent), Cartoon Productions, Cultuur in Beeld...

François Van de Brul
• Secretaris

Swa is sinds vele jaren berichtgever voor verschillende media. Zijn ‘dada’ is cultuur en dit in de ruime betekenis van het woord. Voor het VJV heeft hij geruime tijd een bestuursfunctie bekleed. Heden maakt hij deel uit van de erkenningscommissie.

ERELEDEN EN JUBILARISSEN

>> VJV-ereleden

Marcel BROCATUS

Mirek CERNY

Louis DAVIDS

Raoul Maria DE PUYDT

Guy FREIERMUTH

Ronald LIBIN

André MORTELMANS

Freek NEIRYNCK

Georges SEVENANTS

Luc VAN BALBERGHE

Frans VANDENBRANDE

Walter VAN DEN BRANDEN

Jan VAN BROECKHOVEN

Jack VERDYCK

Georges VERSTRAETE

>> Onze vereniging bestaat al sinds 1965

Onze vereniging bestaat al sinds 1965. Momenteel worden enkel de jubilarissen in de bloemetjes gezet die 25 jaar geleden lid werden van onze vereniging. Maar over 2 jaar zullen we ook 50-jarige jubilarissen kunnen vieren!

Vieren in 2023 hun 25-jarig jubileum als lid van VJV:

Leo BROUWERS

Marc BUNGENEERS

Christian OOSTERLINCK

Jozef WIJCKMANS

Met deze wensen wij alle jubilarissen van harte proficiat!

Onze leden brengen tijdens de jaarvergadering op 6 mei een heildronk uit op de jubilarissen. Een reportage hierover op p. 50 van dit boek.

ONZE MISSIE

➤➤ Werking VJV

Onze bestuursraad werd dit jaar verrijkt met de komst van Sylvia Silvester, een ervaren journaliste die van aanpakken weet. Wat ons bestuursteam tot een harmonieus geheel maakt, waarbij ieder zijn specifieke kwaliteiten heeft. En met onze gezamenlijke inspanningen hopen wij VJV nog een niveau hoger te tillen. De subsidie die wij van de Vlaamse overheid mochten ontvangen, is een stap daarin: het bewijst dat de overheid onze impact op de journalistieke wereld erkent.

Wat zijn onze voornaamste aandachtspunten voor de komende maanden en jaren? Allereerst zullen de raad van bestuur en de erkenningscommissie hard werken om jullie, onze leden, nog beter te begrijpen. We willen onze diensten afstemmen op jullie werkelijke behoeften en uitdagingen, want jullie staan centraal in alles wat we doen. Door middel van netwerken kunnen onze freelance journalisten elkaar versterken en samenwerken aan projecten die nieuwe hoogten bereiken.

Onze vereniging herbergt een schat aan talentvolle journalisten, en het is inspirerend om te zien hoe ervaren journalisten hun kennis met jongere generaties delen. Door bruggen te bouwen tussen de generaties kunnen we deuren openen naar nieuwe mogelijkheden en perspectieven. Jonge journalisten aantrekken en ondersteunen blijft hoog op onze agenda staan – zij zijn de toekomst.

In onze contacten merken wij steeds weer dat onze vereniging onvoldoende bekend is. Medewerkers aan allerlei journalistieke uitgaven kennen ons niet. Nochtans zou VJV voor hen een grote meerwaarde kunnen betekenen: onze perskaart opent letterlijk en figuurlijk deuren voor hen. De vele getuigenissen die wij van onze leden mogen optekenen, bewijzen dit.

Medewerkers aan regionale, gemeentelijke infobladen, aan gespecialiseerde media, productiehuisen, contentbureaus, vormen onze natuurlijke doelgroep, evenals fotografen en cartoonisten, podcasters en al wie journalistiek actief is: zij horen in onze vereniging thuis. Via onze nieuwe brochure, mailings en sociale media reiken wij hen een hand. Mogen wij hiervoor op jouw medewerking rekenen? Samen staan we sterk!

Het VJV-team.

➤➤ Werking van de erkenningscommissie in 2023

De Erkeningscommissie evalueert de nieuwe aanvragen om als lid erkend te worden, en de tweejaarlijkse herscreeningen op basis van de richtlijnen die vastgelegd werden door de Bestuursraad. In de loop van de jaren hebben wij die richtlijnen moeten toetsen aan heel wat nieuwe omstandigheden.

Zoals de sociale media. Hoe bepaal je wie journalist is op Facebook? Waar ligt op media zoals Instagram en TikTok de grens tussen journalistiek en platte commercie?

Tot nu toe hebben wij daarin een conservatieve aanpak gehanteerd – die ons billijk lijkt. Enkel publiceren op Facebook is voor ons onvoldoende. Journalistiek vereist immers een verantwoordelijke uitgever, en in tegenstelling tot een echte website, waar je de eigenaar van de domeinnaam kan achterhalen, blijft het moeilijk te achterhalen wie de uitgever van een Facebook-of Instagrampagina of andere is.

De habitat van jongeren

Moeten wij die houding aanpassen? Voor ons is dat een voortdurende vraag. Wij weten immers dat die sociale media voor vele jongeren hun habitat geworden zijn. Journalisten moeten zich tot die habitat richten – en dat doe je alleen als je tot die leefwereld behoort. En anderzijds weten wij ook dat onze vereniging behoefte heeft aan vernieuwing, en jonge journalisten graag zou verwelkomen.

De evolutie

Daarom houdt de Erkeningscommissie deze evoluties nauwlettend in het oog. En jongeren die vanuit deze sociale media een aanvraag zouden willen indienen, krijgen bij ons zeker een kans – tenminste wanneer hun werk van voldoende journalistieke content getuigt. Is dat het geval, dan krijgen zij in bepaalde gevallen een voorlopige erkenning van één jaar. Zo bieden wij hen de kans om met onze perskaart, die echt deuren opent, hun werk te publiceren in andere, meer klassieke media.

Het kaf en het koren

In een wereld waarin fake news en verdeckte commerciële boodschappen via sociale media verspreid worden, is het onze taak als Erkeningscommissie om, meer dan ooit, het kaf van het koren te scheiden. Wie echt journalistiek werk verricht, kan op onze erkenning rekenen. Onze Erkeningscommissie hanteert nog steeds het motto “Streng maar rechtvaardig”. Want de kwaliteit van onze leden is de kracht van onze vereniging. Een kracht die op elk van onze leden afstraalt.

Jean Buyle,
Voorzitter Erkeningscommissie VJV

VERSLAG JAARVERGADERING

>> 6 mei 2023: een heerlijk weerzien in Gent!

Zaterdag 6 mei waren de weergoden ons goedgezind voor onze statutaire vergadering in Gent! Als plaats voor deze ontmoeting werden de salons Carlos Quinto gekozen. Het werd opnieuw een aangenaam weerzien!

Eindelijk: erkenning door de Vlaamse overheid

Ingeleid door *Harry Van Hest*, professioneel spreker, nam VJV-voorzitter *Jacques Allard* het woord. Hij bracht verslag uit over de werking van het voorbije jaar. Daarbij stond de tweede, meer dan geslaagde editie van ons VJV-jaarboek centraal, dat mede onder zijn impuls en de bekwame lay-out van *Hilde Vinckx* elk jaar sterker wordt.

Met gepaste trots kon hij aankondigen dat de Vlaamse overheid onze vereniging een subsidie toegekend heeft, voor ons werk op cultureel vlak. Hij riep de leden dan ook op om van die culturele berichtgeving ons speerpunt te maken.

Vervolgens bracht *Jean Buyle* verslag uit van de werking van de Erkenningscommissie. Penningmeester *Ivan Vanhove* legde de cijfers voor van de boekhouding, en commissaris *Marcel Dingemans* bevestigde de juistheid ervan.

Partners en sympathisanten trokken door de stad

Nieuw bestuurslid

Op vraag van de Bestuursraad werd *Sylvia Silvester* uitgenodigd om de Bestuursraad te versterken. Met haar jarenlange ervaring als journaliste zal zij mee instaan voor de communicatie en de ledenwerving. Haar benoeming werd door de aanwezige leden goedgekeurd. Het aantal bestuursleden bedraagt nu 7, wat overeenstemt met de statuten van de vereniging (minimum 3 en maximum 7).

Na het statutaire gedeelte, vlot aangepraat door *Harry Van Hest*, bracht eerst Jacques Allard een introductie over Artificiële Intelligentie, waarna *Kris Seyen* van *Dejuristen* ook nog de juridische kant ervan belichtte. Enkele live voorbeelden toonden aan wat deze nieuwe technologie aan mogelijkheden biedt. Een presentatie die veel te kort was en honger doet krijgen naar meer!

Gentse schepen Isabelle Heyndrickx: regionale journalistiek is belangrijk

Dankzij de goede contacten van de Gentenaars in onze Bestuursraad en Erkenningscommissie had het Stadsbestuur van Gent ons uitgenodigd voor een receptie op het Stadhuis. *Isabelle Heyndrickx*, *Schepen van Burgerzaken en Protocol*, *Ambtenaar van Burgerlijke Stand*, beklemtoonde in haar welkomstwoord het belang van regionale journalistiek – een toespraak die door onze leden erg gewaardeerd werd.

Na een heerlijke en verzorgde lunch, trok onze groep naar het Huis van Alijn, “het museum van het dagelijkse leven”. De dag werd afgesloten met een gesmaakte proeverij bij Brouwerij Artevelde.

De fotoverslagen van het evenement van Lieven Gorissen, Joëlle Verbeeck en Tony Decruyenaere tonen dat de sfeer erin zat, en dat onze leden genoten hebben van dit hartelijke weerzien.

Jacques Allard met schepen Isabelle Heyndrickx

Kon jij er niet bij zijn?

Hopelijk mogen wij je bij ons winterevenement wél verwelkomen!

RAAD VOOR DE JOURNALISTIEK

>> De Raad voor de Journalistiek: een baken in de snel evoluerende journalistieke wereld

Wanneer jij je dossier indient om door de Vlaamse Journalisten Vereniging erkend te worden als journalist, dan verklaar je in die aanvraag dat je akkoord gaat met de deontologische regels die vastgelegd werden door de Raad voor de Journalistiek en je die zal eerbiedigen. Maar wat houdt dit in?

De Raad voor de Journalistiek is een onafhankelijke instantie voor journalistieke zelfregulering. Zij behandelt vragen en klachten over journalistieke beroepsethiek. En bestaat uit leden van de vereniging van Beroepsjournalisten VVJ, mediaorganisaties, uitgevers, oproepen, persagentschappen, productiehuizen, die aan de basis liggen van deze vzw.

VJV behoort niet tot de organisaties die zetelen in die Raad. Toch vinden wij het belangrijk dat onze leden de richtlijnen van RVDJ kennen, volgen en ook op de hoogte blijven van nieuwe evoluties. De journalistieke wereld verandert immers enorm snel, met alle nieuwe vormen van media waarop gepubliceerd kan worden. De journalistieke regels moeten dan ook voortdurend getoetst worden aan die evoluties. Wat kan en wat kan niet, op welk sociaal medium? Mag je bijvoorbeeld foto's van Facebook die publiek staan, gebruiken in een persartikel?

Via de website van RVDJ word je op de hoogte gehouden van nieuwe richtlijnen hierover. Zo werd er recent een richtlijn gepubliceerd over het gebruik van artificiële intelligentie in de journalistiek. Je leest er ook over concrete betwistingen, klachten die ingediend werden tegen journalisten, en die door de RVDJ beslecht werden. Die beslissingen hebben op zich geen strafrechtelijke of ander juridische impact, maar vormen wel een leidraad voor do's-and-don'ts in de journalistiek.

Samen met dit jaarboek ontvang je een recente uitgave van de richtlijnen van de Raad voor de Journalistiek. En op onze website zal je regelmatig verwijzingen vinden naar recente uitspraken van de RVDJ in geschillen die aan deze raad voorgelegd worden. Zo houden wij je op de hoogte van de recente evoluties in dit razendsnel veranderende medialandschap!

VJV - JOURNALISTENKIT EN PERSKAART

>> Maak je altijd kenbaar als journalist

Identificeer je altijd met je perskaart en persplaat

Onze perskaart en persplaat voor de auto openen deuren voor jou!

Het veiligheidsvestje

Het is belangrijk dat je je als persmedewerker identificeert wanneer je aan het werk bent in bijzondere omstandigheden. Denk bijvoorbeeld aan een reportage maken over een sportwedstrijd, een betoging, foto's maken van die betoging, enz. Het VJV-Veiligheidsvestje zorgt ervoor dat je duidelijk herkenbaar bent als PERS.

De journalistenkit

Wij kunnen je ook de journalistenkit aanbieden, die bestaat uit een VJV-schoudertas, de VJV-lanyard om je perskaart te dragen, en 2 VJV-pennen.

Prijzen en bestellen van kit en vestje via: <https://vju.vlaanderen/journalistenkit>

lidkaart voorkant

lidkaart achterkant

specimen

VJV WERKT SAMEN MET

>> Cartoonistenvereniging KEVER - FECO

De Vlaamse Journalisten Vereniging is de enige journalistenvereniging die cartoonisten erkent als journalisten. Met hun scherpe pen bedrijven ze een vorm van journalistiek die de voorbije jaren fel onder vuur genomen wordt, en zij moeten hard knokken tegen censuur. Daarom wil VJV het werk van cartoonistenvereniging Kever-Feco meer in de kijker zetten.

Wat is Kever-Feco?

Eind jaren '70 kwamen er talloze kartoenaal op in Vlaanderen en het buitenland. Bob Vincke, lid van, voelde zich geroepen om de krachten van de Vlaamse cartoonisten te bundelen, daarbij gesteund door De Stripgilde, en ook door Rudy Gheysens, directeur van de Eurokartoenaal en het Kartoenuzeum te Kruishoutem. Het zaadje voor een cartoonistenvereniging was geplant!

Kever ligt tevens aan de basis van de Nederlandse kartoenaal-vereniging 'De Tulp'. ECUN (European Cartoonists Union) werd voorgesteld aan de pers in 1983 te Beringen. Later werd dit herdoopt tot FECO (Federation of European Cartoonists Organisation) dat tot op heden nog steeds de grootste federatie van kartoenaal ter wereld is.

Cartoonisten verenigen

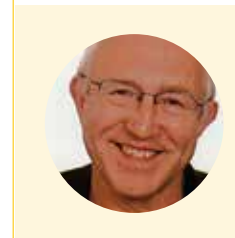
Kever werd dus eigenlijk gesticht om de talrijke kartoenaal met hun ongelukkige reglementen onder controle te krijgen en de informatie onder de kartoenaal te verbeteren.

Kever heeft tot doel de verwezenlijking van alle socio-culturele activiteiten. Dit doel mag op om het even welke wijze worden gerealiseerd. Onder KARTOENIST wordt verstaan, alle personen die situaties kunnen uitbeelden en/of illustreren op een humoristische en artistiek verantwoorde manier.

De vereniging wordt beheerd door een raad, bestaande uit minstens 5 leden. Dit jaar gaat ere-voorzitter Bob Vincke KEVER even terug overnemen en dankt Yves Vanwetswinkel voor al het werk dat hij voor Kever-Feco gedurende deze korte periode heeft gepresteerd!

Voor alle problemen kun je steeds terecht bij Bob Vincke en onze bestuursleden!
(bob.vincke42@gmail.com of kever-feco@outlook.be)

>> KEVER vandaag

Bob Vincke

- Voorzitter KEVER Kartoenaalvereniging
- Lid en co stichter van FECO Federation Cartoonists Organisations Worldwide

Kunst?

Ik begin meestal met citaten uit de talrijke bloemlezingen over ons vak! Uit "twaalf cartoonisten", een uitgave van uitgeverij Corrie Zelen in samenwerking met het Humanistisch Verbond 1983 Nederland.

Met de vraag: "Cartoon en karikatuur": Wat een kunst?!

Ik citeer: *Het verband tussen de satirische thematiek en de politiekmaatschappelijke ontwikkelingen gaat nog steeds op. In tegenstelling tot de westerse landen waar de getekende, humoristische kritiek een niet weg te denken onderdeel vormt van de vrije meningsuiting, heerst er in de totalitaire socialistische staten een haast feodale, middeleeuwse situatie. De satire is daar verschrompeld tot een onder staatstoezicht gestelde vorm van saaie propaganda en vrijblijvende humor, waar alleen de inventiefste geesten nog wel eens op surrealistische wijze aan kunnen ontsnappen.*

Niets is zo leuk als de tegenstander uit te lachen en hem op papier een kopje kleiner te zien gemaakt.

De spot is ironischer en veel eigenzinniger geworden, zoals het publiek veranderd is en liever bij de televisie zit! Maar het leedvermaak is hetzelfde gebleven, evenals de nauwe band tussen de tekenaar en publiek. De karikaturisten zijn volkskunstenaars. Zij staan midden in het woelige leven, te midden van hen, die met een kritische geest de wereld beschouwen. Dat geldt nog altijd.

Satirisch tekenwerk is niets anders dan het laten caramboleren (biljart!) van een zienswijze. Het verstoort de bestaande orde! Zo weet de tekenaar met zijn averechtse pen een bekend gegeven een drastische draai te geven, die door het onverwachte ervan de lach bij de kijker opwekt! Einde citaat.

Beste lezer, je ziet dat gedachten niet veel veranderen, en de cartoonisten en schrijvende vrije pers (niet politiek gesubsidieerd) samen voor een meer democratische, vrije en positieve richting kiezen! Het mag misschien belachelijk klinken maar cartoonisten en journalisten zijn net de ideale figuren om te protesteren tegen alles wat er verkeerd loopt!

Ben Peeters

Luc Govaert

CARTOONISTEN ERKEND ALS VJV-LID

>> Maak kennis met deze cartoonisten

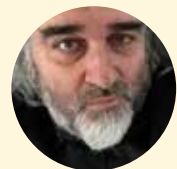
Lejon De Borger

Lejon de Borger (°1944), werkt vooral met aquarel, acryl, olie voor cartoons die hij onder de naam 'Lejon' publiceert.

André Nollet

Dit jaar werken Dré & Dré samen verder aan een reeks "Sprokkels" over de actualiteit. Wat wéér een handig boekje tot gevolg zal hebben als ideaal eindejaarsgeschenk.

Stijn Lauwers

Stijn Lauwers (°1965) .Als kanttekenaar tracht Stijn Lauwers met tekeningen en/of kleine interventies enigszins commentaar te leveren op een maatschappij die voortdurend in beweging blijft. Niet zo nodig luidop maar zorgvuldig nestelend in de luwte. Als cartoonist Fobie publiceert hij momenteel zijn cartoons op internetgazet.be

>> en deze

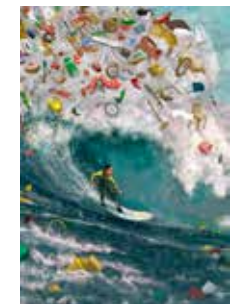
Stefaan Provijn

Stefaan Provijn tekent hoofdzakelijk cartoons voor uitgeverijen en officiële instanties. Hij gaf in eigen beheer een cartoonboek uit dat je via mail kan bestellen: stefaan.provijn@skynet.be

Luc Vernimmen

Luc Vernimmen won met zijn cartoons verschillende prijzen, o.a. op het Internationaal Cartoonfestival Knokke-Heist 2020. In 2014 gaf hij een cartoonboek uit "Without Words". In 2022 won hij de eerste prijs "Art on Climate" op het "International Illustration Competition Allianz Global Investors 2022".

Bob Vincke

Bob Vincke kondigt trots aan dat de vereniging Kever-Feco, waarvan hij jarenlang voorzitter was, de internationale toer opgaat met de "Plagende kevers"! Hij werkt nu aan zijn archief en heeft al 234 mappen van telkens 200 pagina's. Een gedeelte van zijn werk zit nu in het cartoonmuseum te Kruishoutem!

BEKENDE KEVER CARTOONISTEN

Yves Vanwetswinkel

Vanaf de kleuterklas tot op heden heb ik altijd graag getekend of ben ik creatief bezig geweest. Van mijn eerste kerststal, in de kleuterklas met gesloten deuren, tot mijn huidige cartoons ligt een hele weg.

Hans Dierick

Hans Dierick woont in Kortrijk en brengt zijn cartoons onder de naam Handie.

Fons Vos

Fons Vos (°1938) tekende in de jaren 1967-1975 in Het Nieuwsblad-Sportwereld o.a. de wielerklassiekers, de Giro... Ook De Standaard publiceerde in 90-92 politieke cartoons. Van 1996 tot 2000 had hij zijn wekelijkse cartoon in Het Nieuwsblad. Tussen 1993 en 2010 behaalde hij selecties en prijzen in binnen- en buitenland.

Vladimir Kazanevsky

Vladimir Kazanevsky, geboren in Rusland, won meer dan 500 prijzen op internationale cartoonwedstrijden in 53 landen.

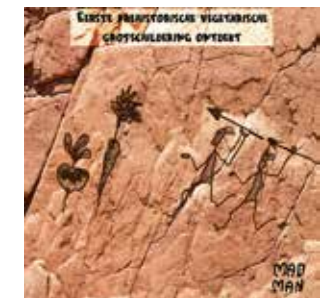
Annette Müllender

De Belgische Annette Müllender (°1969) publiceert o.a. cartoons in haar rubriek "Die Spitze Ecke" in verschillende Duitstalige Belgische kranten.

Bert Vanstiphout

Bert Vanstiphout (°1961) publiceert onder het pseudoniem MadMan zijn rake beschouwingen van het sportgebeuren en het dagelijkse reilen en zeilen van het leven.

BEKENDE KEVER CARTOONISTEN

JP Coppieters

Als ontwerper, graficus, tekenaar, layoutman, typograaf, drukker, reprograaf, cartoonist, schilder en opvoeder heeft hij zijn handen vol. Zijn nieuw project: 100 en meer Assecoppen en cartiefjes.

Freddy D'Hoop

Bouwjaar 1960
Gek van cartoons - verslaafd aan cartoons

Fonny Dirix

Alfons / Fonny Dirix was leraar plastische opvoeding. In de jaren '70 en '80 nam hij deel aan verschillende cartoontentoonstellingen. Na een tijdje zich vooral bezig gehouden te hebben met portretschilderen, is hij nu terug actief als cartoonist.

VJV WERKT SAMEN MET

>> Stampmedia

Jongeren maken een substantieel deel van onze samenleving uit, en toch komt hun stem in verhouding maar weinig aan bod in de media. Met StampMedia willen wij de stem van jongeren in de media versterken.

We begeleiden jongeren in het maken van media, van ruw idee tot afgewerkt product. De eindresultaten publiceren we online en zijn gratis over te nemen door andere – veelal Vlaamse – media. In die zin zijn media eerder een middel dan een doel voor onze organisatie. De leefwereld van jongeren – hun dromen, frustraties, maar ook verfrissende blik op wat er rondom hen gebeurt, is de motor die hen én ons als organisatie aandrijft. Gemiddeld wordt zo'n 65 procent van wat we online publiceren overgenomen door andere media. Op die manier nemen jongeren deel aan het publieke debat en zetten we de thema's en onderwerpen die hen bezighouden hoger op de journalistieke agenda.

Het belang van jongeren

StampMedia houdt de vinger aan de pols bij jongeren en heeft op die manier inzicht in hoe jongeren naar nieuws kijken, hoe ze ermee omgaan en hoe ze het interpreteren. Ook het beleid willen we met onze organisatie een signaal geven dat jongeren een onmiskenbaar belangrijk deel van onze bevolking vormen. Zij zijn de generatie van morgen, die de redacties van de toekomst, maar ook de andere sectoren in onze samenleving zullen bevolken. Alleen al daarom is het belangrijk om te luisteren naar wat ze te vertellen hebben. Een gedegen netwerk in de jongerencultuur en een open blik zijn daarom essentiële tools die een journalist nodig heeft om een evenwichtige kijk te bieden op wat jongeren vandaag beweegt.

Marjorie Blomme,

Hoofdredacteur StampMedia vzw

VJV-LID STELT ZICH VOOR

Op 10 juli 2015 werd de Vlaamse reuzencultuur door Vlaams Minister van Cultuur Sven Gatz op de Inventaris van Immaterieel Cultureel Erfgoed Vlaanderen geplaatst. Met deze beslissing bevestigde de minister de reuzencultuur als één van de meest gedragen en oudste tradities in Vlaanderen. Hierdoor kregen de vele honderden reuzengilden die Vlaanderen rijk is, officiële erkenning voor hun dagelijkse inzet voor het levend houden van deze unieke traditie.

Reusachtig

Een lange traditie

De reus als folkloristische traditie is aan een echte comeback bezig. Dat mag blijken uit tal van reuzenoptochten en -stoeten in heel Vlaanderen en de intocht in Antwerpen van twee reuzen honden Xolo en Bull Machin op 25, 26 en 27 augustus dit jaar.

Volksvermaak

Al sinds de Middeleeuwen worden grote poppen megedragen in religieuze processies, bij jubilea, carnavals, stoeten, jaarmarkten, tijdens kermissen of andere feesten. Ons land telt momenteel nog zo'n 1500 reuzen die door hernieuwde belangstelling vaak worden gerestaureerd of nieuwe kleding krijgen. Sinds 1993 organiseert het Franse straattheatergezelschap Royal de Luxe uit Nantes jaarlijks een spectaculaire tocht van mechanische reuzen door het centrum van Antwerpen. Dit jaar was het de beurt aan twee reuzen honden: Xolo en buldog Bull Machin. 760.000 kijkers verzamelden voor de doortocht van de reuzen.

Sylvia Silvester

Dansen of stappen?

Traditioneel stappen reuzen niet zomaar mee in een stoet, maar bewegen ze dansend op een ritme en tempo dat door trommels of een fanfare wordt aangegeven. Bewegingen die voor de mensen die onder het geraamte zitten, een stevige belasting zijn. Gelukkig komt de techniek vandaag de reuzen te hulp en worden ze steeds vaker op wieltjes voortgerold.

Een technisch huzarenstukje

Een reus bouwen is geen kleine klus. Meestal maakt een lokale kunstenaar of creatieveling het hoofd van de reus. Dat werd vroeger van papier-maché gemaakt of uit hout gesculpteerd. Tegenwoordig wordt daarvoor vaak polyester gebruikt wat lichter en duurzamer is. De Keerbergse mandenvlechtster Lieve Liekens heeft veel ervaring met het bouwen van de draagstructuur voor reuzen. De kledij van een reus moet altijd op maat gemaakt worden.

Reuzengilden

Oorspronkelijk waren reuzen eigendom van de stedelijke overheid. Een groot aantal van de oudste reuzen was daardoor gebonden aan een specifieke regelgeving, die in een aantal steden tot op de dag van vandaag in stand wordt gehouden. Zo mogen stadsreuzen traditioneel de eigen gemeente niet verlaten. Dat is bijvoorbeeld het geval met de stadsreuzen van Ath, Geraardsbergen, Sint-Niklaas, Mechelen en het Ros Beiaard van Dendermonde die nog nooit een stap buiten de eigen gemeente hebben gezet. Verschillende steden kennen echte reuzengilden, verenigingen waarbinnen reuzen dragers of "pijnders" voor de reuzen zorgen en verantwoordelijk zijn voor de deelname aan allerlei evenementen.

Reusachtig erfgoed!

Reuzen bestaan in alle maten en gewichten. Niet alle reuzen zijn zo groot als Jan Terpijn, er zijn bijvoorbeeld ook heel wat reuzen die kinderen voorstellen en een stuk kleiner zijn. In Borgerhout leeft sinds 1712 een dwergreuzenfamilie: de "Reuskens" met bolle wangen en een dik lichaam. Zij kregen zelfs recent een eervolle vermelding in de Canon van Vlaanderen...

Meer over de reuzen in de langere versie van dit artikel op onze website via de QR-code.

Meer weten? De vzw Reuzen in Vlaanderen is te bereiken via: secretariaat.reuzeninvlaanderen.be
Fotocredits ©Sigrid Spinnox voor Zomer van Antwerpen

VJV-LID STELT ZICH VOOR

Guy Van Rysseghem

Gestart als plaatselijk verslaggever voor Gazet Van Antwerpen, evolueerde ik naar medewerker voor “de Drietand”, het weekblad van Vlaanderens tweede belangrijkste landbouworganisatie, het Algemeen Boerensyndicaat (ABS). Ondertussen lever ik ook nog teksten voor “De Lozen Boer”, Vlaanderens voornaamste clubblad over oldtimertractoren. En op regelmatige basis verzorg ik ook tekst en foto's voor “Kerk en Leven”, het parochieblad van de Bavoparochie te Lochristi. Al meer dan 30 jaar ontvang ik als actieve sierteler en erkende gids toeristen in de sierteeltstreek Lochristi.

Gentse Sint-Anna in het verdomhoekje

Reeds tientallen jaren zijn de Gentse Feesten voor mij synoniem voor historische wandelingen in de goede aloude stede Gent. Een opfrissing voor de reeds opgeslagen kennis. Na jaren wandelen geraak ik zo stilaan rond. Een van mijn favorieten zijn de Kahaan vertellingen van Mieke Felix.

Een mengeling van verbeelding, fantasie en werkelijkheid. Dit jaar gingen we wandelen en luisteren naar een vertelwandeling met de titel: “De verdwaalde engel”. Een verhaal doorspekt met gewijde geschiedenis en fictie.

Veel herinnert zich die engel niet meer. Hij stond op een wiebelende aanhangwagen. Dan moet hij gevallen zijn, want hij is een vleugel kwijt en de andere is gescheurd. Maar hij wil terug. Terug naar waar hij vandaan komt.

De Sint-Annakerk In Gent. Deze vertel-wandeling hadden we nog niet gedaan, Sint-Anna trok onze aandacht.

Van een Delhaize die er maar niet komt.

In oktober 2019 werd in de Gentse gemeenteraad de transfer van de Sint-Annakerk naar Delhaize goedgekeurd, meerderheid tegen minderheid.

Meer dan 5.000 handtekeningen, waaronder minimaal 2.000 afkomstig van Gentenaars, die tegen deze koehandel waren, werden in de vuilnisbak van de geschiedenis gegooid.

Vandaag meer dan bijna vier jaar later heeft er in 't geheel niets gebougeerd (=Gents). De vergunning is definitief, maar is de authentieke akte al verleden? Is de akte van erfpacht al getekend? Waarom werden de werken nog niet aangevat? Delhaize of Malaise?

Delhaize heeft zelfs besloten haar eigen winkels te verkopen. De Sint-Annakerk blijft ondertussen potdicht. Tot ergernis van menig Gentenaar werd nog geen aanvang genomen met nochtans noodzakelijke werken, de teloorgang gaat verder, onderhoudswerken worden onvoldoende of niet uitgevoerd. Zou men hier niet beter spreken over Malaise in plaats van Delhaize.

Zaterdag 15 juli, eerste dag van de Gentse Feesten 2023 bracht Mieke Felix een verhaal over en voor de Sint-Annakerk. Schande, een Delhaize komt erin, maar na bijna vier jaar staat de kerk nog steeds te verkommeren.

Het Gentse stadsbestuur komt hier niet goed uit. De problematiek van de opening en ingebruikname van Sint-Anna is geen alleenstaand geval. Bij de herbestemming van het Gravensteen en het Vleeshuis is er vanuit experten hoek gegronde kritiek.

SOS Sint-Anna

“Dat de unieke Sint-Annakerk een winkel van Delhaize moet worden, is een daad van barbarij waar de komende generaties terecht schande zullen over spreken.”
(tweet van Rik Torfs).

Midden de Gentse Feesten woensdag 19 juli gaf de Rus Mikhail Bezverkhnii (75) -laureaat koningin Elisabethwedstrijd 1976- een vioolconcert op de trappen van de Sint-Annakerk. Uit protest tegen de omvorming van de kerk naar een supermarkt.

Tegen de platvloerse commerciële oplossing van de burgerlijke en kerkelijke overheden, het omvormen van deze architectonische parel tot een supermarkt, met totale ontkenning van het erfgoedkarakter is de actiegroep “SOS Sint-Anna” in opstand gekomen.

Zij stellen wisseloplossingen voor zoals orgelrecitals, zangconcerten, rondleidingen met duiding van de muurschilderingen, een plek voor bezinning voor de verschillende godsdienstige en vrijzinnige overtuigingen in de stad. Een plek van stilte voor de studerende jeugd, een proefproject met columbarium dat aansluit op de eeuwenoude traditie van aanwezigheid van overlevenden in kerkgebouwen.

VJV-LID STELT ZICH VOOR

Carlo Ultee & Rens Klaasse

Carlo Ultee en Rens Klaasse wonen in de Nederlandse gemeente Sluis. Carlo schrijft en fotografeert voor Zeeuwse, Vlaamse en Nederlandse tijdschriften. Rens is o.a. (hoofd)redacteur van een Nederlands en Vlaams magazine en verzorgt de regionale communicatie voor het festival.

Kunstenfestival kleurt het Nederlandse Aardenburg en het Vlaamse Middelburg

Het was ons niet ontgaan: de vele bezoekers, die tijdens de derde editie van het twejaarlijkse Kunstenfestival Aardenburg met de roodgele catalogus door Aardenburg en Middelburg liepen om de verrassende werken van de 33 deelnemende kunstenaars te ontdekken. Het waren er 6.500. De catalogus moest zelfs in allerijl worden bijgedrukt. Driekwart van die bezoekers waren Belgen. Zij hadden het thema "over grenzen" ook letterlijk genomen.

Verrassende locaties

De curator Benedict Vandaele had een breed palet van werken van internationaal bekende kunstenaars bijeen gebracht die elk op hun eigen manier invulling gaven aan het thema van het festival. Soms moest je daarbij je verbeelding laten spreken maar niet zelden was er ook direct een blik van herkenning.

De kunstwerken waren te ontdekken op binnen- en buitenlocaties zoals kerken, verlaten huizen, leegstaande winkels, schuren en private tuinen. Die vormden dikwijls hét perfecte decor voor de werken. Het kunstwerk dat de meeste aandacht trok was de vervallen woning naast het voormalige stadhuis.

In de ogen van velen was het even bont als het snoephuisje van de heks uit het sprookje Hans en Grietje. Alleen nu versierd met dansende bierpullen, borden, worsten, wortels en borsten van glas.

Dankzij onze collega's

De pers in Nederland en België heeft door de aandacht in dagbladen enz. een belangrijke bijdrage geleverd aan de bekendheid van het festival. De lovende kritieken zorgden ervoor dat men met eigen ogen wilde zien wat KFA2022 zoal te bieden had. Pas tijdens het festival werd de naam van de special guest bekend gemaakt. Dat was de Belgische Prinses Delphine van Saksen Coburg.

Haar dikwijls kleurrijke werken van schilderkunst, video en neonsculpturen tot prints voor textiel werden onder de titel 'A Life' tentoongesteld.

Niet altijd te letterlijk nemen

Soms zorgde een kunstwerk voor opschudding zoals dat van de drenkeling in de Meulekreek in Middelburg. Dat was kennelijk zo levensecht dat sommige mensen dachten dat er daadwerkelijk iemand in nood was en daarom de politie belden.

Of er iemand in de kreek is gesprongen om de drenkeling te redden, is niet bekend.

Het plaatsen van een bordje dat het een kunstwerk was, voorkwam in ieder geval verdere onrust.

Er was ook een randprogramma met workshops, muziek, literatuur en activiteiten voor de jeugd. Dat was vooral bedoeld om de mensen uit de regio direct te betrekken bij het festival. En gezien de vele bezoekers en deelnemers aan deze activiteiten was dat een schot in de roos.

De volgende editie

De voorbereiding voor de volgende editie van 2 augustus tot en met 15 september 2024 is al opgestart.

Voor meer informatie: <https://kunstenfestivalaardenburg>.

Frits Jeuris: inconcreto

Frits Jeuris is een creatieve kunstenaar (°1975), zowel een denker als een doener. Hij heeft een opmerkelijke constante stroom van ideeën en concepten, en met een paar strepen op een leeg vel tekent hij eenvoudige schetsen die meteen duidelijk maken wat hij in gedachten heeft. De conceptuele denker met een kritisch oog heeft niet alleen een idee, maar weet ook meteen hoe het gerealiseerd kan worden. Zijn kennis van technieken en materialen is vaak gebaseerd op het idee zelf. Zijn ervaring in het maken, of eerder creëren van iets, zorgt ervoor dat hij snel kan schakelen. Vorm volgt functie. Geen onbegrijpelijke filosofieën, maar rechttoe rechtaan en ongecompliceerd. Dit vertegenwoordigt het contrast tussen abstract en concreet.

Jacques Allard

Concreet

Concreet betekent: een bouw materiaal gemaakt van een mengsel van gebroken steen of grind, zand, cement en water, dat in mallen kan worden verspreid of gegoten en een massa vormt die na uitharding op steen lijkt.

“Dit is mijn nieuwste werk,” zegt Frits Jeuris, “Met de naam #inconcreto verwijzen we naar het materiaal - beton in het Engels is zowel een bouw materiaal als de concrete verwezenlijking van een idee.”

“In onze gedachten kunnen we visualiseren wat we willen maken, hoe iets moet zijn of de verdere ontwikkeling van een goed idee. We moeten ook in staat zijn om deze visualisatie in onze gedachten ‘concreet’ te maken, en dat gebeurde hier met beton.”

Verschenen in Archi-News magazine 01-2023
Voor meer informatie: www.fritsjeuris.be
Fotocredits ©Robin Poortmans en ©Jacques Allard

Universeel kunstthema

“Het hoofd is een universeel kunstthema,” zegt Jeuris. “Het idee was misschien van mij, maar het was alleen mogelijk om het te ontwikkelen met de hulp van veel gemeentelijke medewerkers, een ingenieur die de stabiliteit berekende en een paar betonbedrijven. We denken vaak snel dat dit een harde, traditionele sector is. Zowel de creativiteit als de vindingrijkheid van dit werk bewijzen eens te meer het tegendeel.”

Abstract denken is het vermogen om concepten te begrijpen die weliswaar echt zijn, zoals vrijheid of kwetsbaarheid, maar niet direct verbonden zijn met concrete fysieke objecten en ervaringen. Abstract denken is het vermogen om informatie op te nemen vanuit onze zintuigen en verbindingen te leggen met de bredere wereld.

Villa Verbeelding: een museum op doktersvoorschrift!

Villa Verbeelding. Je gedachten schieten meteen alle kanten op als je de naam leest of hoort. Ons advies? Bezoek dit authentiek museum zo snel mogelijk. Het is een garantie op eeuwig jong blijven!

Het museum is sinds 2017 gevestigd in een herenhuis aan de Bampslaan 35 in Hasselt, op 100m van het station en legt de focus op illustraties en jeugdliteratuur. Het is één van de 8 Vlaamse literaire organisaties die in 2022 een structurele subsidie (350.000 euro) kregen voor de komende 5 jaar. De enige organisatie in Vlaanderen die zich op permanente basis toelegt op dit thema.

Het zijn dus jeugdschrijvers maar vooral illustratoren die voor de verbeelding zorgen. Die onze fantasie prikkelen door verhalen te vertellen in beeldentaal.

© Atak

Elke verdieping heeft een thema en ademt een bijzondere sfeer uit. Naast vaste themakamers als 'De ABC-kamer', 'De illustratiekamer' en 'De sprookjeskamer' zijn er ook tijdelijke tento's. Tot 20 januari 2024 kan je er terecht voor 'De zee! De zee!'. Er zijn ook tal van inspirerende creatieve opdrachten en workshops voor kinderen en hun (groot)ouders. Op die manier probeert men de literaire leesvaardigheid en visuele geletterdheid van de bezoeker te versterken en leggen ze de kiem voor een levenslange boekenliefde.

Tot 20 januari 2024 moet je voor de zee dus niet aan de kust zijn maar in Hasselt. De zee is sinds mensenheugenis een onuitputtelijke inspiratiebron voor schrijvers en illustratoren. Denk aan zeerovers, fabelachtige vissen, monsters, stormen, exotische stranden enz. Via een eerste kamer waar je rustig in de (onder)zeese sfeer komt, kom je via de smalle en steile trap ('Klimmers hebben voorrang!') aan in de kamers die de kern van de tentoonstelling vormen, inclusief een heuse strandcabine.

Gerda Dendooven, Carll Cneut, Marije & Ronald Tolman, Leo Timmers, Atak, Ingrid & Dieter Schubert, Matthias De Leeuw. Het zijn slechts enkele namen van deelnemende illustratoren wiens werk al veelvuldig in de prijzen is gevallen. Carll Cneut, ondertussen Vlaanderens bekendste én populairste illustrator, verlegde in 2014 de grenzen van het genre met zijn solotentoonstelling 'In my head' in de Gentse Sint-Pietersabdij. Toen al riep een bezoeker tijdens de tento (Maddy uit Hamont-Achel) luidkeels naar Carll: "De wereld heeft creatieve mensen als u nodig"

waarna ze vroeg of ze de tekenaar mocht knuffelen. Zijn werk brengt duidelijk iets teweeg...

Wij houden enorm van deze "kunst" en het mag niet verrassen dat hun werk, dikwijls van hoog artistiek niveau, de jongste jaren terecht veel meer (inter)nationale waardering geniet. Velen hebben zich ontwikkeld tot autonome kunstenaars met een uitgesproken eigen signatuur. De schrijver scheidt de personages van het verhaal, de illustrator geeft ze gestalte. Soms in die mate dat de tekeningen het boek meer dragen dan het verhaal.

Net als cartoonisten slagen zij erin om met een kleurencompositie, enkele lijnen en een beperkt aantal woorden zo'n krachtige beelden neer te zetten/op te roepen dat je verbeelding in een hogere versnelling geraakt. De originele tekeningen/illustraties zijn vaak ontroerender en sprekender dan de boekversie. Tip: het loont zeer de moeite om naar de details te kijken.

Zonder uitzondering nemen de illustratoren ons mee in een/hun bijzonder universum. Qua kleur en stijlen zeer uiteenlopend en dat is prettig. Het valt trouwens op dat actuele thema's als de klimaat- en (boot)vluchtelingenproblematiek in hun werk geslopen is. Gerda Dendooven verrast met sterk werk, Marije Tolman zoekt haar inspiratie bij Ensor, Ingrid & Dieter Schubert tonen hartverwarmende taferelen uit hun boek 'Woeste Willem' en de Berlijnse illustrator Atak is de verrassing of zo je wil de vreemde eend in de bijt. Hij zorgt met zijn expressieve personages en kleurenexplosie voor een ongekeerde uitbundigheid. Bij sommigen zie je waar ze de mosterd halen maar dat kan de pret niet drukken. Enkel Matthias De Leeuw vonden we weinig inspirerend.

Villa Verbeelding is een vzw, "geen stadsmuseum" benadrukt Imelda Sleurs niet zonder enige fierheid. Het is de afgelopen jaren met mondjesmaat gegroeid maar staat inmiddels als

© Ingrid & Dieter Schubert

een "(heren)huis". Vorig jaar kreeg het 26.040 jonge en iets oudere bezoekers over de vloer.

Alles wat onze zieke wereld een beetje mooier maakt, is de moeite waard. Laat u dus verdwalen in de wonderlijke fantasie van België's beste illustratoren. En nu dringend naar de huisarts voor dat voorschrift!

De volledige versie van het artikel leest u op onze website via de QR-code.

Voor meer informatie: www.villaverbeelding.be

VJV-LID STELT ZICH VOOR

Jempi Welkenhuyzen

Jempi Welkenhuyzen is als freelance journalist al jaren werkzaam in de mediawereld. Naast het voortdurend veranderend radio- en t.v.-landschap laten de kranten- en bladenwereld hem nooit los. Jempi is 'nieuws'-gierig en geniet graag van het goede leven in België en daarbuiten. Steeds met een open geest, over grenzen heen. Zo slaat hij bv een brug tussen de beide Limburgen. 'Oost en West' kent dezelfde identiteit en 'Samen staan we sterker' is zijn motto. Zijn voorliefde gaat, naast de goede keuken en al wat je daarbij drinkt, vooral uit naar kunst, cultuur en toerisme. Dat vat hij samen in een goed verhaal waarvan hij hoopt dat jij het leuk vindt om te lezen.

Wijndomein Gellick stelt eerste roséwijn voor

Het wijndomein Gellick bij Lanaken lanceert deze zomer zijn eerste 'In den Burg' roséwijn. Wijnbouwers Mariet Vrancken en haar man Paul Nijsthoven hebben intussen zo'n 700 wijnstokken geplant. Eén derde ervan is Pinot Noir. Na de witte Chardonnay en de rode Pinot Noir is de rosé weer een stap voorwaarts.

De nieuwe roséwijn is gemaakt van Pinot Noir, met lichtroze zalmkleur door de lichte maceratie. Dat is een moderne wijntechniek waarbij de druiven voor de alcoholische hoofdgingsting ongeplet in een afgesloten vat kunnen rijpen.

In het glas proeven we een vrij droge, frisse wijn van citrusfruit, met lichte, mooie zuurtjes en een halflange afdronk. De viscositeit is knap. Het alcoholgehalte bedraagt 13 procent. "Het is een uitstekende aperitiefwijn, maar past ook bij jonge of licht belegen kaas, bij vis of zelfs bij een barbecue, " vindt Mariet,

"We stoppen hem in onze picknickmanden voor wie een ervaring wil opdoen in onze wijngaard. Een fles kost 15 euro, maar de vraag is groter dan het aanbod."

Die wijngaard ligt nu waar volgens het kadaster ooit een donjon of woontoren heeft gestaan. Vandaar de verwijzing naar de naam 'In de Burg'. Wijndomein Gellick werd in 2015 aangeplant en de eerste botteling van Chardonnay volgde drie jaar later. Intussen telt men 3 wijnen.

"Maar we zetten vooral in op wit en rosé. Ons domein is beperkt tot 40 are omdat we al het handwerk vooral met ons tweetjes doen. Daarnaast runnen we ook nog een B&B. De wijn is daarom alleen maar te koop in de B&B."

© Anne Marie Jacob

Voor meer informatie: www.wijndomeingellick.co

Carlo Ultee woont in gemeente Sluis. Hij schrijft en fotografeert voor Zeeuwse, Vlaamse en Nederlandse tijdschriften.

Carlo Ultee

Schrijfster Valérie Lempereur al levenslang spraakmakend

„Volgens de schooldirecteur deed ik gek, dus jeugdzorg haalde me als zevenjarige van school en werd ik behandeld omdat ik mezelf was. Als jongetje geboren in Sluis gedroeg ik me als een meisje, speelde met poppen en nooit met jongens. Mijn ouders werden zwaar onder druk gezet om me te straffen voor dat ‘rare gedrag’. Voor mij was het al snel duidelijk: Ik BEN een meisje. Ik zat gewoon niet in het goede lichaam”, vertelt Valérie op een mistige morgen in Sluis in restaurant ‘t Zwin van haar oudste zus Denise.

Na een ‘behandeling’ in Rotterdam kwam Valérie in Limburg terecht. Denise wilde bij haar in de buurt zijn om te kunnen ingrijpen als er al te veel gesold werd en ging in Roermond verpleegkunde studeren.

„Daar ben ik haar nog steeds dankbaar voor. Dat heeft ons een sterke band bezorgd”.

“Ondanks alles heb ik me kunnen ontwikkelen tot journalist voor o.a. de Telegraaf en Het Laatste Nieuws, geef regelmatig lezingen en heb acht boeken geschreven. In die periode interviewde ik o.a. Bolkestein, Jorritsma, de ouders van Koningin Mathilde en leerde ik bekende mensen kennen zoals Sugar Lee Hooper, Wilfred Genee, Peter R. de Vries, en niet te vergeten Theo van Gogh.

Met Theo had ik een bijzondere band. Hij vertelde mij eens: Ik ben de Hofnar. Ze maken mij niet dood. Die woorden schoten door mijn hoofd, toen ik werd gebeld, dat hij was neergestoken.

Een week later was ik op zijn begrafenis. Ik werd na het verschijnen van het boek ‘De Meisjes van de Witt’ ook bedreigd en kreeg politiebescherming.

Het weerhoudt me echter niet om mijn mening te zeggen. Momenteel woon ik in Knokke. Bij mijn familie voel ik een onvoorwaardelijke bescherming.

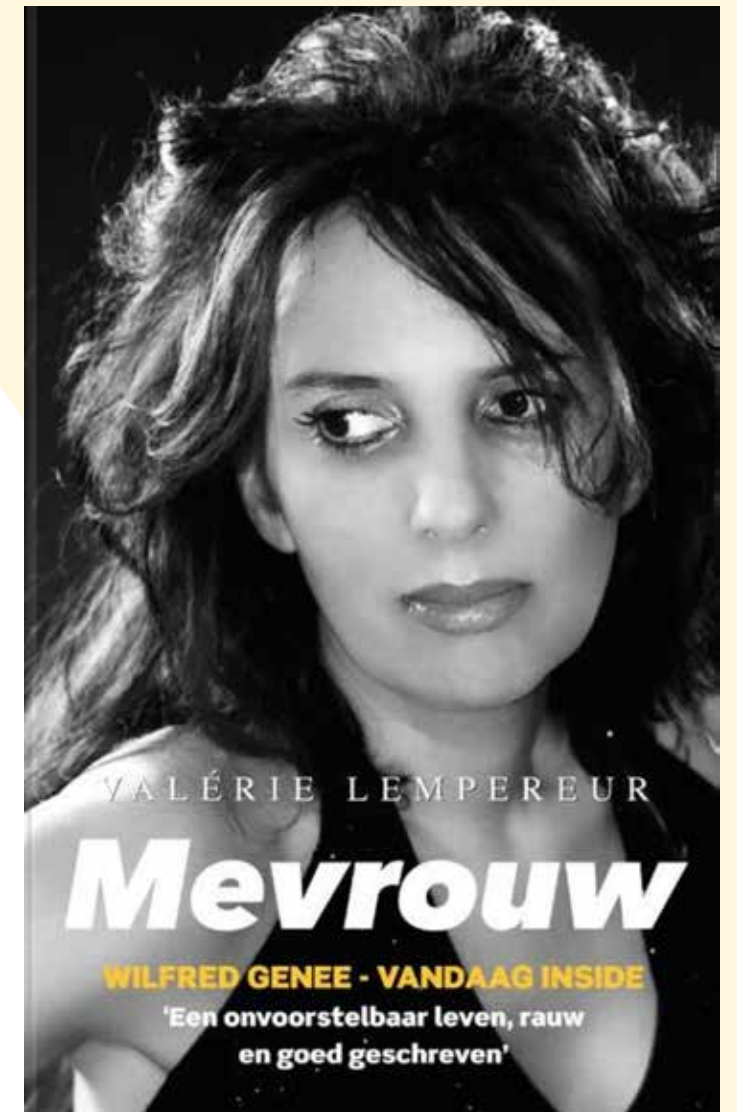
En samen zorgen we voor onze moeder.”

Dat alles is belangrijk. Het schrijven van boeken is per toeval ontstaan. Valérie wordt regelmatig uitgenodigd voor praatprogramma’s op TV en zo was ze te gast bij Jan Lenferink van RUR en de overige gasten hadden allemaal interessante verhalen. Valérie wilde ook wel indruk maken en fantaseerde er op los, dat ze een boek aan het schrijven was over de Bende van Venlo.

Een onderwerp, dat enorm in de belangstelling stond, maar Valérie was helemaal niet bezig met het schrijven van een boek.

„Ik schrok best wel even, toen ik de volgende morgen werd benaderd door een grote uitgever, die vroeg om het boek te mogen uitgeven. Ik ben er toen maar aan begonnen en dat beviel me best goed. Het haalde alle kranten in België en Nederland en dat stimuleerde me om op die weg door te gaan”.

“Het opschrijven van gedachten gaat me het beste af in de winter en na een vroege ochtendwandeling. Ik ben zwaarmoedig van aard en die eenzaamheid van de polderwegen of het strand zo ‘s morgensvroeg past bij me. Het journalistieke werk heeft plaats gemaakt voor het schrijven. Daarnaast word ik regelmatig gevraagd voor TV, maar bekijk steeds of ik dat wel wil. Zo vroegen ze me bijvoorbeeld als eerste ‘gerepareerde meisje’ bij Big Brother, maar ook bij RTL Boulevard, Vlaamse showprogramma, Vandaag Inside.... Ik ben daar terughoudend mee. TV leidt me te veel af, vandaar mijn voorliefde voor radio en het geschreven woord”.

VJV-LID STELT ZICH VOOR

Thierry Missiaen

Thierry Missiaen : In mijn jonge jaren spendeerde ik tien jaar aan de 'radio', in alle mogelijke gedaantes, ik nam toen ook de pen ter hand en schreef over het medium. Het werd een rode draad in mijn leven. Niettegenstaande ik ook vooral een 'reclamejongen' was, haalde ik altijd weer de pen boven. RadioVisie gaf me door de jaren heen de mogelijkheid.

Kortrijk: bakermat van de radio in West-Vlaanderen

Auteur: Thierry Missiaen. Met dank aan Peter Van Herzeele, Bernard Pauwels en de Stad Kortrijk.

In West-Vlaanderen heeft Kortrijk steeds een nauwe band gehad met het medium 'radio'. Vanaf 1927 waren er pionier Etienne Vergote, de Katholieke radio-aktie, het Kortrijkse Radiocomiteit, later W.V.R.O., N.I.R., BRT, BRTN en Radio Gemini.

Katholicisme

In 1927 experimenteerde Etienne Vergote met een kleine zender. Hij kreeg daarbij hulp van kanunnik Albert Gillon. Op zondagmiddag werden uitsluitend muziek en voordrachten uitgezonden zonder officiële zendmachtiging. Het station kreeg de naam Radio Kortrijk. Twee jaar later werd een zendmachtiging toegekend aan Jules Callens. Zonder definitieve vergunning.

Pater Leopold

Zendmast WVRO (Anzegem)

De eerste publieke omroep

In 1930 ontstond in Brussel het 'Belgisch Nationaal Instituut voor Radio-Omroep' (N.I.R.) voor Vlaanderen en het 'Institut national de radiodiffusion' (I.N.R.) voor Wallonië en Brussel. In Kortrijk kreeg Jules Callens met de hulp van Baron Thibbaut de Boesinghe een tijdelijke vergunning. In 1938 kreeg het station nieuwe apparatuur en een nieuwe huisvesting op de zogenaamde 'berg' van Vichte waardoor het zendbereik aanzienlijk toenam.

➤ Dit artikel is het eerste deel van een reeks over het ontstaan van radio Kortrijk, verschenen bij Radiovisie.eu.

Het volledige eerste deel van dit artikel vind je op onze website via de QR-code.

VJV-LID STELT ZICH VOOR

Peter Minnebo

Peter Minnebo is lid van de Vlaamse Journalisten Verenging sinds 2010. Hij combineert een taak als Intensive Care- en slaaplaboverpleegkundige met verslaggeving van muziekovertredens en andere evenementen.

Johnny Rotten, Not Forgotten

1 augustus 2023, een online Zoom afspraak met John Lydon aka Johnny Rotten van de Sex Pistols in Los Angeles, naar aanleiding van het nieuwe studioalbum 'End of World' van Public Image Ltd. (PiL). Het werd een gesprek met (vooral) een lach en ook een traan, omwille van het recent overlijden van echtgenote Nora Forster op 5 april 2023.

Op Youtube bestaat er zoiets als een Top 10 Johnny Rotten Outclassed Interviewers, doch aan zijn afsluitende 'Thank you for the nice chat' kon ik afleiden dat hij mijn sturende vragen wél kon appreciëren. Onder het motto 'Johnny Rotten Not Forgotten' zal ik deze intelligente welbespraakte man van interview nr. 177 nooit vergeten. De scheenstampende kwajongen van weleer heeft nu een brede maatschappelijke visie, is empathisch zorgzaam en pakt alles in het leven aan met zijn grootste wapen: hilarische humor!

© Paul Heartfield

In welke context moeten we het lange creatief proces van het nieuwe album plaatsen?

"Nora werd ziek en we wisten nog niet goed waarom en hoe. Toen we probeerden om de opnames van dit album te organiseren, zo'n 5 jaar geleden, werd dit plots onmogelijk omdat Nora mijn aandacht full time nodig had. Ze wist niet meer wie ze was, waar ze stond, was in paniek. Vervolgens zette covid alles op de helling. Nora overleed, verscheidene vrienden werden ziek en 2 broers hebben kanker. Een aaneenschakeling van problemen! Het voorbije jaar konden we dan eindelijk de studio in en met een fantastisch resultaat: End of World."

Johnny eindigt met de woorden:

"Alright, may the road rise, may your enemies always be behind you, may you scatter, flutter, butter and shutter... Peace! And when you don't like peace, you can piss off!"

➤ Het volledige interview leest u op onze website via de QR-code.

VJV-LID STELT ZICH VOOR

Het kunstuur Hasselt

VJV opent deuren: Hans en Joost Bourlon nodigen me telkens uit voor het VIP weekend van Het Kunstuur.

Op 9 en 10 september 2023 werd de tweede tentoonstelling van Het Kunstuur in Hasselt ingeleid door zo'n VIP weekend. Hans Bourlon kennen we als televisieproducent die aan het hoofd staat van Studio 100, maar wie is Joost Bourlon? Mijn interview werd een gezellig gesprek.

Hoe kwamen jullie op het idee? Kijken naar kunst was nog nooit zo ontspannend én leerrijk. Het is een echte succesformule.

Wel, er zijn mensen die denken dat een tentoonstelling organiseren zoets is als een nagel in de muur kloppen en daaraan een schilderij hangen. Wij - mijn broer en ik - zijn vertrokken uit onze eigen ervaring als museumbezoeker. Wij zijn zestigers. Als we voor een schilderij staan en de gegevens willen lezen op dat kleine plaatje, moeten we eerst de bril opzetten, naar voor stappen, lezen en weer achteruit gaan om het schilderij te bekijken.

Een audioguide is een betere oplossing, maar je moet je de bediening eigen maken, soms iets scannen, als er geen oortjes zijn, moet je het apparaat naast je oor houden en dan heb je na het tiende schilderij een verkrampde arm. Daarbij staan in je beeld soms twintig mensen te luisteren en te kijken. Wij wilden iets maken dat qua inhoud en toegankelijkheid paste voor iedereen.

Iets met amusementswaarde, waarom niet?! Naar kunst kijken is namelijk niet voor iedereen dé manier om een boeiende namiddag door te brengen. We hebben verschillende firma's gecontacteerd die o.a. ook voor Studio 100 werken, want zij hebben ervaring met amusement en pretparken. Ze suggereerden 100'en ideeën, waarvan we er 10 % behielden.

Gerda Sterk

links Joost en rechts Hans Bourlon

Van idee naar praktijk

We verwierven een ruimte, euh, eigenlijk omgekeerd (de ruimte verwierf ons!), maar daarover later meer. We zochten schilderijen van Belgische kunstenaars uit de periode van het einde van de 19de - begin 20ste eeuw. We zorgden voor een goede belichting van elk werk apart, want dat is van kapitaal belang. Deze morgen om 8 uur, bijvoorbeeld, ben ik nog met de belichting van Frits Van den Berghe bezig geweest. Zijn werk "Obsessie" is bedekt met ongewoon veel vernis en dat geeft - waar je ook staat - een glans die een goed bekijken in de weg staat. Het is nog altijd niet perfect, maar het is alleszins beter.

We verzochten BV's om het werk in te leiden binnen een gestelde tijd. Terwijl ze spreken wordt hun gestalte geprojecteerd op een muur. In een museum gebeurt het dat je met 100 mensen naar de Mona Lisa staat te kijken. We houden de groepen klein: je staat met 6 personen voor 8 kunstwerken per zaal. Je krijgt een stoeltje mee, wat het comfort verhoogt.

En de muziek?

De muziek is belangrijk en niet willekeurig gekozen. Dirk Brossé krijgt van mij het verhaal bij het schilderij. Hij bekijkt de database in zijn hoofd en zoekt het stukje muziek dat er het best bij past. Dan zegt hij: die noot moet op dát moment vallen, waarna de programmeur aan het werk gaat.

Het duurt één uur, waarom geen 70 minuten, of 1,30 u?

Hans hanteerde twee criteria: keuzestress en de aandachtsspanne van de doorsnee mens. Iedereen die al in een museum geweest is, weet het: kan ik alles zien? Wat moet ik zien? Wat niet? Wat sla ik over? En vooral: wanneer is de grens van mijn uithoudingsvermogen bereikt en wil ik liever een koffie gaan drinken? Dus we stellen slechts 30 werken voor, verspreid over drie zalen en aangezien de gemiddelde mens een uur zijn aandacht kan scherp houden, duurt het geheel een uur. Bovendien past de merknaam "Het Kunstuur" beter dan "Het Zeventigminutenuur" (gulle lach).

Kortom we hebben er alles aan gedaan om van het geheel een aangename beleving te maken, laagdrempelig en voor iedereen toegankelijk.

"Obsessie" van Frits Van den Berghe

U wilde nog iets kwijt over de ruimte

Het is juist het aanbod van een ruimte in Mechelen dat alles in gang gezet heeft! De stad Mechelen stelde een ruimte te huur vlakbij de Sint-Romboutstoren aan degene die met het beste project voor de dag kwam: het moest te maken hebben met kunst en het moest toeristen naar de stad lokken. De stad richtte een bieding in. Hans vond dat ik te veel vrije tijd had (lachje) omdat ik in 2018 mijn bedrijf in Frankrijk verkocht had. Ik stelde een dossier op, ben dat twee maal voor een jury gaan verdedigen en we hebben het dus gewonnen.

Het project “Het Kunstuur” was eerst bedacht als weekend gebeurtenis. Drie jaar later hebben we drie vestigingen. In Mechelen zijn we 7 dagen op 7 open (en hebben we zelfs een eigen café!), in Roeselare en in Hasselt 6 dagen op 7.

Dit is geen kosteloze affaire

Neen, we betalen een concessievergoeding, maar de grootste kost is het stabiel houden van de luchtvochtigheid (52) en de warmte (21). De personeelskost is beperkt gehouden: als de tentoonstelling open is, staat er 1 persoon aan de balie, die ook de bezoekers bij het binnenkomen en buitengaan helpt en er zijn twee zaalmedewerkers. In het geheel hebben we 5 mensen in vaste dienst.

Ik ben er zelf full time mee bezig en ga af en toe nog eens naar huis in Frankrijk (lachje). Als om 3 uur ‘s nachts het alarm afgaat, ben ik nummer twee en feitelijk nummer één die uit zijn bed moet. We waren dichtbij een break-even in Mechelen, maar corona vertraagde de zoektocht naar nog twee sponsors. In Roeselare en Hasselt moeten we ons publiek nog opbouwen. We hebben het geluk van 1 grote sponsor te hebben: de bank Degroof Petercam.

Het is trouwens niet de bedoeling om de eventuele winst te houden. Als we winst maken gaat die naar twee verenigingen: Sjarabang vzw in Mechelen, die mensen met een verstandelijke of meervoudige beperking wil laten genieten van kunst (actief of passief). Ze gebruiken een bezoek aan Het Kunstuur als inspiratiebron. (Joost wijst op een kleine afbeelding van “De Obsessie”). En we steunen Horizont vzw dat mensen met financiële moeilijkheden helpt.

Een persoonlijke vraag: hebt u zelf voldoening aan uw werk?

Voldoening? Zeker! Ik zou het anders niet doen! Het is eerder een uit de hand gelopen hobby. Ik woon al 33 jaar in Frankrijk, nu in een kunstenaarsdorp, maar daarvoor ook in Parijs, Rijsel en Nice. Ik was 33 jaar met toerisme bezig. Hier ben ik van nul moeten beginnen. Ik heb op 5 jaar tijd veel nieuwe mensen leren kennen, een volledig nieuw adressenbestand ingevoerd dat gaat van musea, bruikleengevers, firma's, journalisten en anderen.

Deze morgen komt een bekende kunstenaar zoals Rob Vanoudenhove, mij vragen of ik een speech wil geven op zijn vernissage. Zie je, dan denk ik: we hebben iets bereikt.

Vandaag komen er 180 genodigden op bezoek. 1500 mensen hebben al gereserveerd vanaf de opening voor publiek vanaf dinsdag, 12 september. In Mechelen is het aantal bezoekers méér dan 42.000.

Het is opslorpend werk, maar zo lang het plezant blijft, verdraag ik zelfs grote vermoeidheid. De ontmoeting met zovele mensen geeft me inderdaad voldoening.

En mij gaf het voldoening om met u te praten, dank u wel.

VJV-LID STELT ZICH VOOR

Harry Van Hest

Harry begon ooit bij Roularta en is nu een veelgevraagde freelance redacteur. Daarenboven is hij ook een vlotte presentator en als 'hofnar', communicator tussen het bestuur en het volk, versterkt hij nu ook zo de bestuursraad. www.gastspreker-harry.be

De Semini-viering in Antwerpen

Cultuur, folklore en traditie met een ondeugend kantje.

Het gonst van de bedrijvigheid in het appartement van 'ons' Maria. Wij zijn er namelijk volop bezig ons om te kleden van T-shirt en jeans-mensen naar keurig geklede burgers van zo'n 150 jaar geleden.

We bevinden ons in de Antwerpse volksbuurt Sint Andries en de bureu. Aldaar zien iets later het gezelschap met parasolletjes en zilveren wandelstokken de Kloosterstraat uitwandelen richting Grote Markt.

In café Den Bengel op die Grote Markt mengen onze "burgers van Sint Andries" met 'de voorname heren van de Snorrenclub' de 'Zeeuwse shanty zangers' de 'Volksdansgroep' en vele anderen voor wie deze eerste zaterdag van de lente een jaarlijkse hoogdag is..

Plots is het alsof er elektriciteit door het gezelschap gaat.

'Het eerste koppel is er' deze magische woorden betekenen dat het eerste getrouwde stel uit het stadhuis komt. Want daarvoor zijn wij hier met al die figuranten. Wij vieren namelijk op deze eerste zaterdag van de lente het feest van de vruchtbaarheid.

Elk koppel dat vandaag huwt wordt dan ook gehuldigd. Zelfs de dienstdoende vrouwelijke districtsschepen Charlie Van Leuffel (NVA), die mee in het 'complot' zit is helemaal 'opgetallood' in jaren 1900 kledij.

Ophanging krans heel ruim met beeldje. en steltenloper HvH en schepenen

Bij het buitenkomen krijgt elk 'nieuwe paar' een mooie bos bloemen en een broodje met de afbeelding van Semini ingewerkt in de korst.

Want daar gaat het om vandaag, 'Semini', het afgodsbeeldje of ook wel vruchtbaarheidsbeeldje boven de eeuwenoude stadspoort 'Het Steen'.

Nu ja, 'beeldje' is wat veel gezegd. Het gaat over een grijs figuurtje dat misschien zelfs zou dateren van de periode dat de Noormannen hier vervelend deden.

Oorspronkelijk was het een half verheven beeldhouwwerk van zo'n 30 à 40 cm groot, dat volgens de overlevering ooit beschikte over een markante fallus. Dit overigens erg handige mannelijke instrument was echter een te vleselijke doorn in het oog van de Jezüieten die tijdens de contra-reformatie de beitel ter hand namen en het afgodsbeeldje 'ontmanden'.

Schepen en Harry hoek aan Steen toespraak voorzitter drie volop bezig

Desondanks bleef het lang een plek om te smeken, zowel voor meisjes die vruchtbaarheid kwamen afsmeken als voor meisjes die er hun kindje kwamen te vondeling leggen.

Vandaar dat wij vandaag de pasgehuwden overvallen bij het stadhuis en nog wel precies op deze eerste dag van de lente, het seizoen van het nieuwe leven. Daarom ook dat wij, zodra het laatste koppel van die dag zijn brood en bloemen kreeg en gehuldigd is door de volksdansgroep en vendelzwaaiers, een stoet vormen. Voorafgegaan door de Stadstrommelaars wandelen we naar Het Steen.

De districtsschepen Charlie heeft zich ondertussen aangesloten bij de Burgers van Sint Andries en staat nu ook onder het verhakkelde beeldje te luisteren naar voorzitter Philippe die met stichtende en vooral grappige boodschappen suggesties doet voor overheid en bevolking.

Ook stadsschepen Koen Kennis (NVA) reageert in dezelfde humoristische toon op de actualiteit.

Pal onder het beeldje wordt de jaarlijkse bloemenkrans opgehangen en kan het hele gezelschap ook nog even al zaad strooiend hulde brengen aan het wel erg bijzondere nieuwe Semini beeld dat sinds de restauratie van het Steen het binnenpleintje siert van het poortgebouw.

De lente is weer begonnen!

"Vanuit onze vzw werd ook het 'Spelleke van Semini' opgericht. Een traditioneel Antwerps poesjennellentheater op de Grote Markt waarin de figuren van Neus, Brabo, Schele, Trees enz vele avonturen beleven op elke laatste zondag van de maand. Op die manier wordt ook dit stukje cultureel erfgoed van poppenvoorstellingen behouden in onze stad"

(Philippe Van den Heuvel voorzitter vzw AKSIE)

"De Seminiviering is een echte Antwerpse traditie, gevuld met muziek, dans en vooral veel sfeer en gezelligheid. Zelf had ik als districtsschepen de eer om bij de 37e editie in traditionele 19de eeuwse klederdracht de bruidsparen van die dag in de echt te verbinden, in het prachtig gerenoveerde stadhuis van Antwerpen. Na de feestelijkheden op de Grote Markt en aan Het Steen sloten we de middag af op Sint-Andries. Iedereen kijkt alvast met veel enthousiasme uit naar de Seminiviering van volgend jaar op zat 23/3!"

(Charlie Van Leuffel (NVA) Districtsschepen voor oa Evenementen & Feestelijkheden)

Fotocredits ©Wilfried Schul

VJV-LID STELT ZICH VOOR

John De Vlieger

Micro-brouwerij Artevelde doet in hartje Gent Jacob van Artevelde of de 'Wijze man van Gent' alle eer aan

Met het Gentse stadsbier Artevelde in de hand sloten we in mei laatstleden onze geslaagde statutaire VJV-vergadering af onder de gestrekte en beveiligende arm van Jacob van Artevelde, de Gentse lakenkoopman, volksleider en staatsman. Een man ook van het volk. Volgens de geschiedenisboeken dronk hij in zijn tijd (1290-1345) graag een biertje uit een 'pulle'. Dat is een typisch Gents woord. Ook de opmerking van een van de stamgasten van stadsbrouwerij Artevelde was correct toen hij ons na een paar met kennis getapte biertjes omschreef als een groep waar het duidelijk 'leutig was allemoale tuupetegoare' (allemaal plezant te samen, red).

Dat was het zeker. De stadsbrouwerij Artevelde op de Botermarkt kon geen betere afsluiter vormen voor onze bijeenkomst van de Vlaamse Journalisten Vereniging. De horecazaak in een fraai pand is niet alleen een must voor iedere 'Genteneire', maar ook voor iedereen die houdt van gezelligheid en dat in een authentiek warm interieur.

Een ware hoppige 'hotspot' in de Oost-Vlaamse provinciehoofdstad. De ervaring en kennis van manager Steven Deryckere was een grote meerwaarde.

Microvestiging

Met zwier vertelde Steven ons in een notendop de geschiedenis van de microvestiging van Brouwerij Huyghe uit Melle. "Toen in augustus 2022 het ergste van de coronapandemie voorbij was, opende brouwerij Huyghe uit Melle de Gentse stadsbrouwerij Artevelde met bijhorende horecazaak", vertelt Steven. "Wij gingen uit van het standpunt dat als we iets doen in Gent niets beter kan dan het Arteveldebier in Gent zelf brouwen.

De geschiedenis herhaalt zich trouwens. Uit bronnen blijkt immers dat Jacob van Artevelde naast al zijn bezigheden waarschijnlijk ook brouwer was."

De investering van de brouwerij Huyghe liep volgens Alain De Laet, CEO van Brouwerij Huyghe, niet van een leien dakje. "Allerlei nevenzaken zoals de oorlog in Oekraïne, corona en het gebrek aan grondstoffen vertraagden niet alleen het traject, maar joegen ook de kosten naar omhoog".

Bij ons bezoek stelden wij vast dat het resultaat van die investering in dat pand met bijhorend terras en uitzicht op de gotische gevel van het stadhuis en onder de toren van het Belfort met zijn 'mammelokker' binnen en buiten mag gezien zijn. Binnen hebben de horecagasten alvast een prachtig zicht op de brouwinstallatie en -ketels. Ze zitten er letterlijk tussen het bier.

Het volledige artikel kan je lezen op onze website via de QR-code.

Fotocredits: Gentse Stadsbrouwerij Artevelde

Beeldhouwer Dirk De Keyzer

Beeldhouwer Dirk de Keyzer (64) maakt al bijna 40 jaar bronzen beelden: "Drie ervan staan in mijn woonplaats, maar de andere vind je over de hele wereld"

De Keyzer is een geboren en getogen Evergemnaar die al van kindsbeen creatief was. "Ik knutselde vaak en maakte zelf mijn speelgoed", herinnert Dirk zich. Toen hij 20 jaar was, begon hij in Eeklo aan de Academie voor Schone Kunsten bij Leo De Buysere een zevenjarige opleiding Monumentale Beeldhouwkunst. "Daarna deed ik een beetje van alles. Ik maakte decors voor theater en televisie, juwelen en ook nog trofeeën voor spelprogramma's op tv.

Geleidelijk begon ik mijn beelden te exposeren. Brons was meteen mijn ding. Mijn doorbraak als beeldhouwer kwam midden de jaren 80 dankzij de Gentse expo Lineart. Daarin werd ik opgepikt door eigenaars van buitenlandse galerijen", vertelt De Keyzer.

Ambachtelijk werk

Als bronsgieter is hij autodidact. Hij past de techniek van de verloren was toe. Daarbij wordt eerst een wassen beeld gemaakt met daarrond een mal. Na het smelten van de was wordt de holte gevuld met gesmolten brons. "Het is een arbeidsintensief, maar duurzaam procedé.

Om financiële redenen goot ik het brons zelf in mijn atelier. Nu kan ik dat werk uitbesteden. Af en toe moet ik ook lassen. Ik voer dus een ambachtelijk werk uit en laat me inspireren door het leven zelf.

Mijn gestileerde figuren stralen veelal geluk, erotiek en harmonie uit, maar ze zijn ook vaak een tikkeltje humoristisch. Ze worden niet enkel in België verkocht, maar ook in onder meer Nederland, Frankrijk, Groot-Brittannië, Verenigde Staten en zelfs Libanon", zegt Dirk fier.

Gemiddeld maakt hij 25 beelden per jaar. "Vermits ik daarmee bijna 4 jaar bezig ben, bracht ik wellicht ongeveer duizend beelden aan de man. Het kleinste meet slechts 10 centimeter, maar ik goot ook beelden van 3 tot 4 meter. Ik exposeer vooral in galerijen. In Parijs zelfs permanent, maar nu ook in Straatsburg en binnenkort ook in Toulouse.

Vroeger had ik personeel in dienst, maar nu besteed ik veel werk uit. Daarvoor werk ik samen met andere ateliers; Dat is goedkoper dan vast personeel. Als ik geen opdrachten heb, moet ik immers niemand betalen", filosofeert de rasechte Evergemnaar Ivan Vanhove.

Ponita

Van De Keyzer staan drie kunstwerken in zijn woonplaats. Dat zijn 'Grote Zwier' op een rotonde in de woonkern Wippelgem,, 'Koningskinderen' aan het oud gemeentehuis van de woonkern Kluizen en 'Ponita' in Evergem-centrum.

"Dat laatste kwam in de plaats van eerste een onthoofd beeld en later voor het bronzen gestolen beeld.

'Ponita' was de naam van een zeer donker Indisch meisje dat ik samen met mijn jonge blonde en bleke zoon ontmoette bij een bezoek in Zuid-India aan een weeshuis dat ik financieel steunde. Het beeld is een soort engelenfiguur", bevestigt Dirk.

Sinds kort werkt zijn 22-jarige dochter Anaïs met hem samen. Zij helpt in mijn atelier De Keyzer, maakt afspraken met bronsgieterijen en galerijen en maakt zelf zilveren juwelen. Ze heeft dus ook de genen van een grote passie voor kunst.

Ik droom er lang van om in mijn atelier een wereldkaart op te hangen en daarop aan te duiden waar mijn beelden staan. Het geheel zou zelfs voor mij zeer verrassend zijn.

Slechts drie van mijn beelden staan in mijn woonplaats, maar de andere vind je over de hele wereld", besluit de Vlaamse keizer van bronzen beelden.

Tenhemelopneming van Maria

Auteur: Jean-Pierre De Bruyn

Omtrent een modello van P.P. Rubens uit 1611 in de Antwerpse Keizerskapel

P.P. Rubens realiseerde voor het hoofdaltaar van de Onze-Lieve-Vrouwekathedraal in Antwerpen een Tenhemelopneming van Maria. Op 22 april 1611 biedt hij daarvoor twee ontwerpen aan. En op dit moment komen drie modellen in aanmerking voor identificatie ervan.

Ten eerste een paneel (overgebracht op doek, 106 x 78 cm) in de Hermitage in Sint-Petersburg dat met grote graad van zekerheid mag beschouwd worden als een van beide. M.b.t. het tweede modello liggen de zaken ingewikkelder. Aanvankelijk werd geopteerd voor een paneel in Buckingham Palace. Maar intussen diende er zich een modello aan dat in de context van deze problematiek relevant kan zijn, met name een Tenhemelopneming van Maria (paneel, 105 x 66 cm) in de Keizerskapel te Antwerpen.

Dendrochronologisch onderzoek wees immers uit dat de drie eiken planken waaruit het is samengesteld afkomstig zijn van een boom die ca. 1590 werd gekapt. Bijgevolg bevonden deze zich anno 1611 in optimale conditie om te worden beschilderd. Dat is de periode waarin Rubens de opdracht kreeg. Het verschilt in enkele details van de versie in Buckingham Palace die kennelijk (en volgens de meeste kunsthistorici) van latere datum is.

Het modello in de Keizerskapel staat bovendien dichterbij het hoofdaltaar dat uiteindelijk tot stand kwam.

We mogen aansluitend veronderstellen dat voor de realisatie ervan een combinatie werd gemaakt (op advies van de kanunniken van de kathedraal?) tussen de benedenpartij van de Hermitage-schets (het eerste modello) en de bovenpartij van het ontwerp in de Keizerskapel (het tweede modello).

Het kunstwerk kwam niet terecht op de plaats waarvoor het was bestemd en werd uiteindelijk aangekocht door leden van de familie Houtappel die het plaatsten in de Maria- of Houtappelkapel van de Antwerpse Sint-Ignatiuskerk (thans Carolus Borromeuskerk). In 1773 verhuisde het naar de keizerlijke verzamelingen in Wenen als gevolg van de opheffing van de Jezuïetenorde. En wordt thans bewaard in het Kunsthistorisches Museum.

Wat betreft de herkomst van het modello in de Keizerskapel: het zou afkomstig zijn van de Zusters Augustinessen in Brussel die hun klooster hadden op de plaats waar thans het alom bekende Berlaymont complex staat. Vermoedelijk betrof het een schenking van gravin Marguerite de Lalaing in de jaren 1620.

De overweging om dit paneel te linken aan het verloren tweede modello dat door Rubens werd voorgelegd aan het kapittel van de Onze-Lieve-Vrouwekerk ligt voor de hand. De puzzelstukken passen perfect. Het schilderij dat thans wordt bewaard in Buckingham Palace moet gezien worden als een later uitgevoerde versie. Het komt wel meer voor dat Rubens meerdere exemplaren maakte van een modello.

VJV-LID STELT ZICH VOOR

Chris Rachel Spatz

Chris Rachel Spatz reist de wereld rond om in Joodse voetsporen te lopen en daarvan te getuigen in het magazine Joods Actueel. Eerder schreef ze de reisgidsen 100 X Parijs en 100 X Praag voor uitgeverij Lannoo. Ze geeft ook voordrachten met veel dia-materiaal over haar reizen. Na een carrière in het onderwijs waar ze hoofdzakelijk Nederlands gaf en jaren actief te zijn geweest als reisbegeleidster zijn beide interessepunten nu verenigd in het schrijven en het spreken over haar solo-trektochten. Voor boekrecensies reist ze vaak beschreven locaties na, wat een extra dimensie toevoegt aan het verslag. Ze is een culturele zwerfkat vooral gefocust op historische achtergronden. Daarvan getuigen de artikels op de Nederlandse site Historiek.

Markante Vrouwen in het Koninklijk Museum Schone Kunsten Antwerpen

Ik ga na de heropening van het KMSKA in september 2022 op zoek naar vrouwen in het museum. Naar tentoongestelde vrouwelijke kunstenaars van de vaste collectie. Mijn speurtocht levert acht dames op tussen de 650 geëxposeerde kunstwerken. De oogst is mager, de blijdschap evenwel groot.

Clara Peeters (ca.1580-ca.1657)

Haar naam klinkt Nederlands. Haar stijl is Vlaams. Clara Peeters is de bedenker van het genre van het visstilleven.

Stilleven met vis

De glibberige vis, de harde pantsers van de rivierkreeftjes, de grijpklare geopende oester, het terracotta vergiet, wat een beheersing van verschillende schildertechnieken om tot een variatie texturen op het doek te komen. Op sommige van haar stillevens komen miniatuurzelfportretten voor in het blinkende oppervlak van gebruiksvoorwerpen. Ze is de enige van de acht kunstenaressen die in de Winkler Prins uit 1810 is vermeld: twee en een halve regel.

Catharina van Hemessen (1528-na 1581)

Ze leert het vak in het Antwerpse atelier van haar vader. Gaandeweg specialiseert ze zich in realistische, kleine portretten, vaak tegen een donkere achtergrond. Het lijken soms uitvergroete miniatures. Van haar is het oudste, bekende zelfportret van een vrouw in de Zuid-Nederlandse traditie (1548).

Vrouwenportret

Ze belandt aan het hof van Maria van Hongarije, landvoogdes der Nederlanden. Meest voor de hand liggend is dat ze er instaat voor de artistieke vorming van de hofdames.

Michaelina Wautier (?) werkzaam ca.1640-1660

De dromerige zusjes zijn verkleed als de heiligen Agnes en Dorothea. Hun rijkelijke kledij is ragfijn uitgewerkt. Naar alle waarschijnlijkheid deelt de mysterieuze dame het atelier met broer en schilder Charles Wautier.

Vier doeken van haar staan vermeld op de inventarislijst van de kunstverzameling van aartshertog Leopold Willem, landvoogd van de Zuidelijke Nederlanden. Michaelina durft het aan om mannelijk naakt te schilderen, zoals in De Triomf van Bacchus en portretteert zichzelf op dit schilderij met ontblote borst. Een 17de eeuwse Dolle Mina?

Twee meisjes als de heiligen Agnes en Dorothea

Marie-Adélaïde (Adèle) Kindt (1804 -1884)

Waarom kijkt de jonge vrouw niet naar de waarzegster maar betreft ze de kijker bij het tafereel? Opgeleid in neoklassieke stijl, ontwikkelt Adèle haar eigen romantische manier van schilderen. Naast portretten schildert ze ook historische, vrij theatrale, onderwerpen. Lichtdonker contrast dramatiseert de voorstelling. De zelfzekere dame komt op voor zichzelf. Dit is af te leiden uit een brief uit 1835 gericht aan de Gentse tentoonstellingscommissie waarin ze een goede plaats voor haar werk eist op een expositie.

De waarzegster

Henriette Ronner-Knip (1821-1909)

De lade van een kast staat open. Daarin spelen en dartelen drie jonge poesjes. Op de kast kijkt ma poes vertederend toe. Een braaf onderwerp, zoals van vrouwelijke kunstenaars werd verwacht. Ook Henriette groeit op in een artistieke familie.

Ze oogst succes met romantische portretten van kleine dieren tijdens de driejaarlijkse salons in België. Ze mag zelfs het schoothondje van koningin Maria Hendrika vereeuwigen op doek. In de periode dat ze in Amsterdam woont, treedt ze als eerste vrouwelijk lid toe tot het genootschap Arti et Amicitiae.

Onbescheiden

Virginie Demont-Breton (1859-1935)

Haar vader Jules Breton en haar echtgenoot, Adrien Demont, van deze Franse kunstenaars hanteren ook kwast en penseel. Ze signeert haar werk met zijn naam op kop. Vanaf 1894 exposeert ze op de prestigieuze Franse Salon. Virginie is een voorvechtster voor het openstellen van de École des Beaux-Arts voor vrouwelijke studenten; doel dat in 1897 wordt bereikt. Ze mogen zelfs naaktmodellen portretteren. Deze markante dame is de tweede vrouw, na Rosa Bonheur, die het Légion d'honneur krijgt, de hoogste waardering van verdienste in Frankrijk. Ze specialiseert zich in vissers- en strandtaferelen.

Het water in!

Marthe Donas (1885-1967)

Ze volgt in Parijs lessen aan de Académie de la Grande Chaumière. Marthe ontdekt er het kubisme: vlakken en fragmenten van objecten. Afwisseling van licht en donker zorgen voor een gevoel van beweging. Deze leerlinge van o.a. de Antwerpse Academie schildert, graveert, tekent en gebruikt vaak de arceertechniek. Op aanraden van beeldhouwer Alexander Archipenko signeert ze haar werk met een androgyn pseudoniem. Vrouwen hebben het moeilijk in het mannenbastion van de kunstwereld. Allerlei beslommingen maken dat ze zo'n twintig jaar niet actief is. Pas na 1947 neemt ze penseel en potlood weer op.

Stilleven

Marlene Dumas (1953)

De Zuid-Afrikaanse kunstenaars artiëste experimenteert met collages, een mix van verknipte foto's, tekeningen, magazines en teksten. De relatie beeld/betekenis is steeds in beweging en veranderlijk. Naast universele onderwerpen komen hedendaagse thema's aan bod met o.a. de positie van de vrouw.

Ook portretten van hoofden, soms repetitieve afbeeldingen van één gezicht waarbij intuïtie en associatie voorop staan. Schilderijen en aquarellen zijn vaak erotisch van inspiratie. Titels zijn veelzeggend. Haar kleurenpalet neigt vaak naar sepia-tonen

Kaapstad 1953

Clara Peeters, Michaelina Wautier en Marthe Donas zijn als enige vrouwen opgenomen in het prachtige boek *De Schoonste Honderd*, uitgegeven door het KMSKA

Het originele, niet ingekorte, artikel verscheen in *Markant Magazine*. Stilleven met vis van Clara Peeters werd intussen vervangen door Stilleven met Kaas.

VJV-LID STELT ZICH VOOR

Walter Van den Branden

Walter Van den Branden (1947); gewezen docent audiovisuele communicatie aan de Plantijn Hogeschool in Antwerpen (nu AP Hogeschool) zette zijn eerste journalistieke stappen met een wekelijkse audio-video rubriek in *Gazet van Antwerpen*. Van 2009 tot 2016 was hij voorzitter van de Vlaamse Journalisten Vereniging (VJV). Tot op vandaag is hij nog steeds betrokken bij de redactie van een aantal lifestyle-magazines

Zomer in het Zwin Natuur Park

Met de komst van de zomer bruist het van de activiteit in het Zwin Natuur Park. Zowel de flora en de fauna als de talrijke bezoekers zijn in hun nopjes. Opnieuw valt er dan heel veel te beleven. Jong en oud komen er aan hun trekken want dit prachtige natuurdomein biedt een nooit geziene combinatie van statische en actieve aantrekkingspunten. De Provincie West-Vlaanderen, Natuur en Bos en het Zwinteam zetten ieder jaar hun beste beentje voor om het de bezoekers gedurende de ganse zomer 100 % naar de zin te maken.

Volop beleving tussen het lamsoor

Directeur Ina De Wasch geeft ons een zonovergoten rondleiding in het Zwin Natuur Park. “Veel mensen komen vanaf midden juli tot half augustus speciaal naar hier om het prachtige bloementapijt van het lamsoor in de Zwinvlakte te bewonderen”, begint zij met veel enthousiasme haar verhaal. “Deze in de volksmond ‘zwinneblomme’ genoemde plant is typisch voor de schorren van de Zwinvlakte en toert jaarlijks een immens groot paars bloementapijt tevoorschijn.

Vanuit de kijkhut geven de gidsen uitleg over de vogels die komen broeden, uitrusten of voedsel zoeken op de broedeilanden. Met Swarovskikijkers kunnen de bezoekers dit natuurlijke schouwspel van héél dichtbij bewonderen terwijl de gidsen ook uitleg geven over het lamsoor dat zijn naam ontleent aan de typische vorm van de bladeren,” besluit Ina De Wasch haar vurig pleidooi voor een bezoek aan het Zwin Natuur Park.

Hoogdagen voor ooievaarspotters

Vanaf het voorjaar zijn de eerste ooievaars zoals elk jaar reeds begin februari vanuit hun zuiderse overwinteringsplaats teruggekeerd naar hun favoriete stek in het Zwin. De oudervogels en hun jongen zijn dan samen met zo’n 50 soortgenoten.

Zij vormen trouwe bezoekers van het Zwin en jaarlijks worden ongeveer 13 nesten ingenomen. Veel eieren zijn ondertussen uitgebroed en de kuikens, die inmiddels allemaal geringd werden, zijn toe aan hun eerste vlieglessen. Vanaf half augustus begint dan weer de trek naar warmere oorden. Sommige ooievaars zijn uitgerust met een zendertje en krijgen een naam.

Medewerkers van het Koninklijk Instituut voor Natuurwetenschappen (KBIN) en het Zwinteam kunnen zo nauwkeurig de soms meer dan tweeduizend kilometers verre reisroute tot in Afrika volgen. Hieruit

putten zij allerlei wetenschappelijke gegevens die, in functie van de veranderende klimaat- en leefomstandigheden, continu nieuwe gegevens opleveren.

Zo blijkt bijvoorbeeld dat ‘jongedame’ Hadewijch jaarlijks terugkeert naar het Zwin. De eerste keer, in 2020, hing ze rond als vrijgezel. Een jaar later had ze reeds een partner en hebben ze samen een nest gebouwd.

Ringen in het vogelparadijs

Naast de jaarlijkse terugkeer van de ooievaars is het Zwin Natuur Park een internationale luchthaven voor allerlei vogelsoorten. Van augustus tot oktober worden er dagelijks tientallen vogels gevangen, geringd en onmiddellijk terug vrijgelaten.

Hiermee vormt het Zwin voor menig ornitholoog een uniek

kennis- en expertisecentrum voor studie van de vogeltrek en het daaraan gekoppelde wetenschappelijk onderzoek. Zo worden jaarlijks meer dan 8000 vogels, goed voor ongeveer 50 verschillende soorten, gevangen of hervangen aan het ringstation en, na controle, aan de ringhut voorzien van een unieke identiteit. Koplopers zijn meestal de zwartkop, op de tweede plaats gevolgd door de goudhaan. Maar ook zeldzame soorten vinden de weg naar het Zwin.

Zo werd een grote stern die in juli in het Zwin opdook een jaar na de waarneming in het Zwin in Zuid-Afrika waargenomen. De activiteit van het ringen gaat, behoudens hevige regen en ontij, telkens door in de voormiddag. Zowel voor groot als klein is het een unieke belevenis om zo’n ringsessie van dichtbij te kunnen meemaken.

Tekst: Walter Ego

Fotocredits: ©Provincie West-Vlaanderen

Voor meer informatie: www.zwin.be

VJV-LID STELT ZICH VOOR

Jack Van Peer

Jack van Peer heeft een voorgeschiedenis als politionele beleidsmaker. Hij is een fanatiek grafiek- en ex-librisverzamelaar en reeds meer dan 20 jaar voorzitter van Graphia en verantwoordelijk uitgever van het tijdschrift met dezelfde naam.

Heeft u al een ex libris?

Een wat?

Ook al bestaat het reeds eeuwen, voor velen is het ex libris onbekend. Wie echter op onderzoek wil gaan, raakt ongetwijfeld gefascineerd door het werk van gerenommeerde kunstenaars die zich ooit op dit terrein hebben gewaagd. Maar wat mag een ex libris in godsnaam wezen?

Wel. Een ex libris - of boekmerk - is een gepersonaliseerd eigendomsmerk dat in boeken wordt gekleefd en door een grafische kunstenaar is ontworpen. De tekst en illustratie op het ex libris vertellen iets over de persoonlijkheid of de bezigheden van de eigenaar of over het boek waarin het ex libris gekleefd wordt. Doorgaans wordt een ex libris gemaakt in de traditionele grafische technieken, maar de computergrafiek wint steeds meer veld. Ex librissen zijn aantrekkelijke en artistiek waardevolle prenten die worden verzameld en internationaal worden geruild.

Het oudste exemplaar dateert van 1121, het eerste Belgische van 1524. Aanvankelijk werden door bibliofielen vooral ingekleurde wapenschilden gebruikt. Algemeen wordt aangenomen dat de mooiste ex librissen uit de Jugendstilperiode stammen. Ze zorgden

ervoor dat het boekmerk spectaculair aan populariteit won, en werkten het ontstaan van de eerste ex-librisorganisaties in de hand. In het laatste decennium van de vorige eeuw ontstonden in Engeland en Duitsland de eerste ex-librisverenigingen. De Belgische ex-librisverenigingen kenden hun ups en downs, maar het in 1958 gestichte Graphia blijkt nu de langstlevende organisatie uit de stamboom.

Het ex libris van vandaag moet als een embleem worden gezien: een kunstzinnig beeld dat de persoonlijkheid van de opdrachtgever weerspiegelt (en zijn naam bevat). Naast het beroepsleven of de vrijetijdsbesteding en hobby's lenen familienamen als De Backer, De Schrijver, of Dehaene zich uitstekend om visueel vertolkt te worden.

Verder is de mogelijkheid om thematische ex librissen te laten maken zo goed als onbegrensd: elk literair, mythologisch of muzikaal thema is geschikt. Populair zijn ook fauna en flora, geschiedenis, religie, wetenschap en, vanzelfsprekend, kunst. Verder is de erotiek een opvallend gesmaakt thema.

Voor de realisatie van een boekmerk kunnen alle grafische technieken worden gebruikt die een zekere oplage (doorgaans van 50 tot 100 exemplaren) toelaten, zoals de houtsnede, de kopergravure, de ets, de lithografie, het computerontwerp.

Het ex libris hoort tot de grafische kunst, meer specifiek de kleingrafiek. In wezen gaat het om kunst-in-opdracht en is het eindresultaat de weerspiegeling van de wensen van een opdrachtgever. Doordat die bewust voor een welbepaalde kunstenaar kiest, sluit het ex libris vaak nauw aan bij het oeuvre van die kunstenaar. Het kleine formaat van het ex libris is een heilige regel, het moet immers in een boek kunnen passen.

De ex-librisvereniging Graphia vzw wil het artistieke boekmerk promoten, uitgaande van de verwantschap tussen het geschreven woord en de beeldende kunst. Graphia streeft niet alleen naar het stimuleren en informeren van kunstverzamelaars, ze wil ook bibliofielen en jeugdige lezers ertoe aanzetten om hun boeken via een ex libris een meerwaarde te geven. De vereniging publiceert trimestrieel een tijdschrift (Graphia) en organiseert tweemaal per jaar een internationale ruilbijeenkomst. De leden krijgen jaarlijks een premieprent, ontworpen door een hedendaagse kunstenaar.

Vorige winter heeft Graphia-hoofdredacteur Karl Vissers, ondersteund door de vereniging, het overzichtswerk *Geschiedenis van het moderne Belgische ex libris (1880-2022)* gepubliceerd, het eerste ruime overzichtswerk over het Belgische boekmerk.

Voor meer informatie: www.graphiavzw.be

VLAAMSE JOURNALISTEN VERENIGING
opent deuren

Lid worden?
scan de QR-code

www.vjv.vlaanderen